

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

22 декември 2008 година *

По дело C-487/06 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда, подадена на 27 ноември 2006 г.,

British Aggregates Association, за която се явяват г-н C. Pouncey, solicitor, подпомаган от адв. L. Van den Hende, advocaat,

жалбоподател,

като останалите страни в производството са:

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н J. Flett, г-н В. Martenczuk и г-н Т. Scharf, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

* Език на производството: английски.

Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, за което се явяват г-жа Т. Harris, г-жа М. Hall и г-н G. Facenna, в качеството на представители,

встъпила страна в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-н А. Rosas, председател на състав, г-н А. Ó Caoimh, г-н J. N. Cunha Rodrigues (докладчик), г-н U. Lõhmus и г-н Ал. Арабаджиев, съдии,

генерален адвокат: г-н P. Mengozzi,
секретар: г-н R. Grass,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 17 юли 2008 г.,

ПОСТАНОВИ НАСТОЯЩОТО

Решение

- 1 Със своята жалба British Aggregates Association (наричано по-нататък „ВАА“ или „жалбоподател в производството по обжалване“) иска отмяна на Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 13 септември 2006 г. по дело British Aggregates/Комисия (Т-210/02, Recueil, стр. II-2789, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което същият отхвърля жалбата му за частична отмяна на Решение на Комисията С (2002) 1478 окончателен от 24 април 2002 година по преписка за държавна помощ N 863/01 — Обединено кралство/Данък върху инертните материали (наричано по-нататък „спорното решение“).

Обстоятелства, предхождащи спора

- 2 Обстоятелствата в основата на спора са изложени по следния начин в точки 1—25 от обжалваното съдебно решение.

„1 British Aggregates Association е сдружение на малки независими предприятия, експлоатиращи кариери в Обединеното кралство. Неговите членове, експлоатиращи над 100 кариери, са 55 на брой.

2 Инертните материали са зърнести, химически неактивни и се използват в сектора на строителството и благоустройството. Те могат да се използват в естествено състояние например като насипен материал или баласт или да се смесват със свързващи материали като цимент (което дава възможност да се получи бетон) или битум. Някои естествено зърнести материали като пясъка и чакъла могат да се получат чрез пресяване. Други материали като твърдите скали преди пресяване трябва да се смелят. Инертните материали трябва да отговарят на съответните спецификации в зависимост от експлоатационното предназначение, за което се използват, а физическите свойства на изходния материал определят дали е подходящ за съответния вид използване, който е предвиден. В този смисъл спецификациите за насипните материали не са толкова строги, колкото за първичната пътна настилка — от своя страна не толкова строги, колкото за повърхностите с интензивно експлоатационно предназначение като асфалтовите настилки на пътните платна или баласта за железопътните линии. По-голямо разнообразие от материали могат да се използват като инертни материали с експлоатационно предназначение с не толкова строги изисквания, докато материалите, които отговарят на по-високи изисквания, са по-малко на брой.

Finance Act 2001

3 Членове 16—49 от втора част на Finance Act 2001 (Закон за бюджета за 2001 г., наричан по-нататък „Закон“) и приложения 4—10 към него въвеждат в Обединеното кралство Aggregates Levy (данък върху инертните материали, наричан по-нататък „AGL“ или „данък“).

4 Разпоредбите, предвиждащи въвеждането на AGL, влизат в сила на 1 април 2002 г. в приложение на правилника за прилагане на Закона.

5 Законът е изменен с членове 129—133 и с приложение 38 към Finance Act 2002 (Закон за бюджета за 2002 г.). Така изменените разпоредби предвиждат

хипотези на освобождаване за отпадъци (spoils), получени от добиването на някои полезни изкопаеми, и по-специално шифер, шиста, клей и каолин. Освен това те включват и преходен период за въвеждането на данъка в Северна Ирландия.

6 AGL се прилага в размер на 1,60 лири стерлинги (GBP) за тон инертни материали, които са предмет на търговско използване (член 16, параграф 4 от Закона).

7 Член 16, параграф 2 от Закона, изменен, гласи, че AGL се дължи от момента, когато количество облагаеми инертни материали стане предмет на търговско използване в Обединеното кралство, считано от датата на влизане в сила на Закона. Той следователно се отнася както за внесените, така и за добитите в Обединеното кралство инертни материали.

8 Член 13, параграф 2, буква а) от правилника за прилагане позволява на експлоатиращото предприятие да се ползва от данъчно облекчение, когато облагаемите инертни материали се изнасят или транспортират извън Обединеното кралство, без да бъдат обработвани.

9 Член 17, параграф 1 от Закона, изменен, гласи:

„В настоящата част „инертни материали“ означава (при спазване на член 18 по-долу) скални маси, чакъл или пясък, както и всички материали, към съответния момент включени или естествено примесени в тях“.

- 10 Член 17, параграф 2 от Закона предвижда, че инертните материали не подлежат на данъчно облагане в четири хипотези: ако изрично са освободени; ако по-рано са били използвани в строителството; ако вече са били обложени с данък върху инертните материали или ако към датата на влизане в сила на Закона не се намират на мястото на произхода си.

- 11 Член 17, параграфи 3 и 4 от Закона, изменен, предвижда някои случаи на освобождаване от данъка.

- 12 Освен това член 18, параграфи 1, 2 и 3 от Закона, изменен, уреждат процесите, освободени от данък, както и материалите, за които се отнася това освобождаване.

Административно производство и производство пред националния съд

- 13 С писмо от 24 септември 2001 г. Комисията получава [първото] оплакване [...] от две предприятия, които нямат никаква връзка с жалбоподателя и искат в съответствие с член 6, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [88] от Договора за ЕО (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41) Комисията да не разкрива на съответната държава членка кои са те. По същество оплакващите се застъпват становището, че изключването на някои материали от приложното поле на AGL, освобождаването на износа и дерогациите за Северна Ирландия съставляват държавни помощи.

- 14 С писмо от 20 декември 2001 г. Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия уведомява Комисията за схема за държавна помощ, наречена „Поетапно въвеждане на данъка върху инертните материали в Северна Ирландия“.

15 С писмо от 6 февруари 2002 г. Комисията представя обобщение на първото оплакване на тази държава членка и я приканва, от една страна, да представи своите коментари по оплакването, и от друга страна, да предостави допълнителна информация относно AGL, което тя прави с писмо от 19 февруари 2002 г.

16 На 11 февруари 2002 г. жалбоподателят обжалва AGL пред High Court of Justice [...]. Той се позовава по-специално на нарушение на общностните правила в областта на държавните помощи. С първоинстанционно решение от 19 април 2002 г. High Court of Justice отхвърля жалбата, като едновременно с това разрешава на жалбоподателя да подаде жалба по въззивен ред пред Court of Appeal [...]. След като [BAA] действително подава жалба по въззивен ред, Court of Appeal спира производството поради подаването на настоящата жалба за отмяна пред Първоинстанционния съд.

17 С писмо от 15 април 2002 г. жалбоподателят междуременно подава оплакване до Комисията срещу AGL [...]. По същество той изтъква, че изключването на някои материали от приложното поле на AGL, както и освобождаването на износа съставляват държавни помощи. Дерогациите за Северна Ирландия, за които е направено уведомление от властите на Обединеното кралство, пък били несъвместими с общия пазар.

[Спорното] решение

18 На 24 април 2002 г. Комисията приема [спорното решение, което посочва, че] не повдига възражения срещу AGL [...].

19 На 2 май 2002 г. властите в Обединеното кралство съобщават на жалбоподателя за [спорното] решение. Той е официално уведомен за него от Комисията с писмо от 27 юни 2002 г.

20 В решението си (съображение 43) Комисията приема, че данъкът не включва елемент на държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, доколкото приложното му поле се обуславя от логиката и естеството на данъчния режим. Освен това тя преценява, че предоставеното на Северна Ирландия освобождаване, за което Комисията е уведомена, е съвместимо с общия пазар.

21 Като описва приложното поле на AGL, Комисията подчертава по същество, че този данък ще се начислява върху необработените инертни материали, „определени като инертни материали, произведени от естествени залежи на полезни изкопаеми, които са предмет на първоначално добиване“, състоящи се от „скални фрагменти, пясък и чакъл, които могат да се използват в суров вид или след механично обработване като трошене, промиване и калибриране“ (съображения 8 и 9). Що се отнася до изключените материали и преследваните цели, в съображения 11—13 от [спорното] решение Комисията посочва:

„AGL не се начислява за материали, които са съпътстващи продукти или отпадъци от други процеси. Според британските власти сред тези материали са отпадъците от шисти и каолин, отпадните скали, пепелта, шлаката от доменни пещи, отпадъците от стъкло и гума. С него не се облагат и рециклираните инертни материали — категория, в която попадат скалните маси, пясъкът и чакълът, които са били предмет на поне еднократно използване (по принцип в строителството и благоустройството).

Според британските власти изключването на тези материали от приложното поле на AGL цели да насърчи използването им като строителни материали и да намали прекомерното добиване на необработени инертни материали, като по този начин се насърчава рационалното използване на ресурсите.

Първоначалните предвиждания на британските власти се основават на хипотезата, че AGL ще позволи да се намали обемът на търсенето на необработените инертни материали средно с 20 милиона тона годишно спрямо годишно търсене в Обединеното кралство от порядъка на 230—250 милиона тона.“

22 Що се отнася до преценката на приложното поле на AGL, [спорното] решение постановява в съображения 29 и 31:

„Комисията изтъква, че AGL ще се налага само за търговското използване на скални маси, пясък и чакъл като инертни материали. Той няма да се налага за тези материали, ако те се използват за други цели. AGL ще се събира само за необработените инертни материали. Той няма да се събира за инертните материали, добити като съпътстващи продукти или отпадъци от други процеси (вторични инертни материали), нито за рециклираните инертни материали. Комисията следователно счита, че AGL се отнася само за някои сектори на дейност и за някои предприятия. Ето защо тя отбелязва, че следва да се прецени дали приложното поле на AGL се обуславя от логиката и структурата на данъчната система.

[...] [П]ри упражняване на свободата да определя своя национален данъчен режим Обединеното кралство разработва AGL, за да увеличи максимално използването на рециклирани инертни материали или на други заместващи продукти спрямо необработените инертни материали, както и за да утвърди рационалното използване на необработените инертни материали, които са невъзобновяем природен ресурс. Засягането на околната среда от добиването на инертни материали, което Обединеното кралство възнамерява да ограничи

[посредством] AGL, включва неудобството чрез шума, праха, нанасянето на вреди на биологичното разнообразие и влошаването на изгледа“.

23 В съображение 32 Комисията прави извода, че „AGL е специфичен данък с много ограничено приложно поле, определено от държавата-членка в зависимост от присъщите за съответния сектор на дейност характеристики“, както и че „[с]труктурата и обхватът на данъка отразяват ясното разграничение между добиването на необработени инертни материали, което води до нежелани последици за околната среда, и производството на вторични или рециклирани инертни материали, което представлява важен принос към обработването на скални маси, чакъл и пясък в резултат на изкопни работи, други строителни работи или от правомерно извършвани други видове обработване с най-различна цел“.

24 Що се отнася до освобождаването на инертните материали, изнесени, без да са били преработени на територията на Обединеното кралство, [спорното] решение постановява в съображение 33:

„[...] такова разрешение се обуславя от обстоятелството, че инертните материали могат да бъдат освободени в Обединеното кралство, ако се използват в освободени производствени процеси (напр. производство на стъкло, пластмаси, хартия, изкуствени торове и пестициди). Като се има предвид, че британските власти не могат да упражняват контрол над използването на инертните материали извън своята територия, освобождаването на износа се налага за правната сигурност на износителите на инертни материали и за да се избегне несправедливото третиране на износа на инертни материали, които в противен случай биха могли да се ползват от освобождаване в Обединеното кралство“.

25 В съображение 34 Комисията прави извода, че:

„[н]еприложимостта на такъв налог за вторичните, както и за рециклираните инертни материали, произтича от неговото естество и обща структура. Въвеждането на налог върху добиването на необработени инертни материали ще допринесе за намаляването на добиването на първични инертни материали, на използването на невъзобновяеми ресурси и на вредоносните за околната среда последици. Ето защо Комисията е на мнение, че предимствата, които могат да се породят в полза на някои предприятия предвид определянето на приложното поле на AGL, са оправдани от естеството и общата структура на данъчния режим“.

Жалбата пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение

- 3 С жалба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 12 юли 2002 г., ВАА иска частична отмяна на спорното решение.
- 4 С определение от 28 ноември 2002 г. Обединеното кралство е допуснато да встъпи в подкрепа на исканията на Комисията.
- 5 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят посочва, на първо място, нарушение на член 87, параграф 1 ЕО, на второ място, липса на мотиви, на трето място, нарушение от страна на Комисията на задължението ѝ да открие официална процедура по разследване, и на четвърто място, нарушение от страна на тази институция на задълженията ѝ по време на предварителното разглеждане.

- 6 Без да повдига официално възражение за недопустимост, Комисията оспорва допустимостта на жалбата, като поддържа, че спорното решение не засяга „лично“ жалбоподателя по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО.
- 7 С обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд обявява жалбата за допустима поради съображенията, изложени в точки 45—68 от посоченото съдебно решение. Освен това той отхвърля първото и второто правно основание, разгледани заедно, а след това третото и четвъртото поради съображенията, съответно изложени в точки 104—156, 163—173 и 177—180 от обжалваното съдебно решение. Поради това Първоинстанционният съд отхвърля жалбата в нейната цялост.

Исканията на страните в производството по обжалване

- 8 ВАА моли Съда:

— да отхвърли насрещната жалба,

— да отмени обжалваното съдебно решение,

— да отмени спорното решение, освен в частта относно освобождаването на Северна Ирландия,

- да осъди Комисията и встъпилата страна да заплатят съдебните разноски за производството пред двете инстанции.

9 Комисията моли Съда:

- да отмени обжалваното съдебно решение и да установи недопустимостта на жалбата или, евентуално,

- да отхвърли жалбата като недопустима и/или неоснователна,

- да осъди ВАА да заплати съдебните разноски за производството пред двете инстанции.

10 Правителството на Обединеното кралство моли Съда да отхвърли жалбата в нейната цялост.

По насрещната жалба

- 11 Тъй като подадената от Комисията насрещна жалба е свързана с допустимостта на жалбата, подадена от ВАА пред Първоинстанционния съд, а този въпрос е предварителен спрямо свързаните с повдигнатите в главната второинстанционна жалба въпроси по същество, той следва да бъде разгледан на първо място.
- 12 Комисията поддържа, че Първоинстанционният съд е допуснал грешки при прилагане на правото, като е обявил допустимостта на жалбата. Правното основание се разделя на две части.

По първата част от правното основание за недопустимост

Доводи на страните

- 13 Според Комисията Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е пренебрегнал характера на AGL на мярка с общо приложение. Тази мярка установявала данъчен налог, условията по които са формулирани обективно и абстрактно, поради което съставлявал нормативна мярка с общо приложение, засягаща потенциално неограничен брой оператори в Обединеното кралство.
- 14 Когато мярката за помощ има общо и пряко приложение, самото решение, с което Комисията я одобрява, имало общо приложение и следователно не можело да се

счита за акт, засягащ „лично“ ползващите се от мярката лица или техните конкуренти по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО, обратно на постановеното от Първоинстанционния съд.

- 15 В това отношение Комисията напомня, че когато жалбоподателят обжалва, както по настоящото дело, основателността на решението да не се повдигат възражения, съдебната практика поставя допустимостта на такава жалба в зависимост от условието положението на жалбоподателя на пазара да бъде съществено засегнато от помощта, която е предмет на разглежданото решение. Обратно, в случай че жалбоподателят имал намерението да обжалва решение да не се открива официална процедура по разследване, за да защити своите процесуални права, гарантирани от член 88, параграф 2 ЕО, е достатъчно той да бъде „заинтересована страна“ по смисъла на последната посочена разпоредба, за да може да обжалва това решение (вж. в този смисъл Решение от 19 май 1993 г. по дело Соок/Комисия, С-198/91, Recueil, стр. I-2487, точка 23 и Решение от 15 юни 1993 г. по дело Матра/Комисия, С-225/91, Recueil, стр. I-3203, точка 17).
- 16 За целите на проверката дали жалбоподателят е лично засегнат, когато схемата за помощ, както в случая, е от общ порядък, би трябвало да се прилага по-строг критерий от същественото засягане на положението му на пазара (вж. в този смисъл Решение на Съда от 2 февруари 1988 г. по дело Kwekerij van der Кооу и др./Комисия, 67/85, 68/85 и 70/85, Recueil, стр. 219, точка 15, Решение на Първоинстанционния съд от 5 юни 1996 г. по дело Kahn Scheervaart/Комисия, Т-398/94, Recueil, стр. II-477, точки 39—41, както и Решение на Първоинстанционния съд от 11 февруари 1999 г. по дело Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen и Нарag-Lloyd/Комисия, Т-86/96, Recueil, стр. II-179, точка 45).
- 17 Комисията отбелязва още, че въпреки общия характер на мярката, в точки 58—66 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд изцяло се основава на твърдените последици от АGL за конкурентното положение на трима членове на ВАА. Изборът на тези членове не се обосновавал поради никакви специфични за тях обстоятелства.

- 18 Освен това членовете на ВАА не били единствените предприятия, които търпели отрицателното въздействие на данъка. Много други предприятия били отрицателно засегнати от AGL, а поради обективното и абстрактно определяне на задължението за плащането му броят на засегнатите предприятия бил потенциално неограничен. В резултат от това решението за одобряване на AGL не засягало лично никое от предприятията, за които се отнасял данъкът.
- 19 Утвърждаването на възприетия от Първоинстанционния съд подход би имало значителни системни последици, доколкото решенията на Комисията относно твърдени мерки за помощ с общо приложение, особено под формата на данъчни мерки, при това положение ставали оспорими от потенциално неограничен брой лица, и то до такава степен, че да лишат от всякакво значение понятието „лично засегнат“ по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО.
- 20 От своя страна в самото начало ВАА отбелязва, че Първоинстанционният съд стига до извода, че то отговаря на критерия за съществено засягане на положението му на съответния пазар. Първоинстанционният съд при това положение не следвало да разглежда дали обстоятелството, че то е „заинтересована страна“ по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО, е достатъчно, за да обяви жалбата за допустима, тъй като посочвало други правни основания, освен изведеното от неизпълнение от Комисията на задължението ѝ да открие официалната процедура по разследване.
- 21 Според ВАА Първоинстанционният съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, поради това че пропуснал да вземе предвид характера на мярка с общо приложение на AGL. Съдебната практика не провеждала разграничение в зависимост от общия или индивидуален характер на въпросната мярка при прегледа на допустимостта на жалба за отмяна, подадена от конкурент срещу решение, постановено по член 88, параграф 3 ЕО.

22 Освен това макар характерът на определена мярка за помощ на мярка с общо приложение или на индивидуално решение да би могъл да съставлява критерий за допустимостта на акта за сезиране, подаден от някое от ползващите се от посочената мярка лица, в случая на жалба, подадена от конкурент, това не било така. Какъв характер има мярката за помощ, не трябвало да влияе върху броя на конкурентите, които са засегнати, нито върху начина, по който те са засегнати. В този смисъл според ВАА „лична“ субсидия, изплатена на определено предприятие, може да засегне неопределен брой конкуренти и всички те могат да бъдат засегнати в качеството им на конкуренти.

23 Посочените по-горе Решение по дело Kwekerij van Van der Kooy и др./Комисия, Решение по дело Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen и Решение по дело Нарag-Lloyd/Комисия явно били неотнормирани, доколкото по тях се разглеждали жалби, подадени от потенциални ползвачи се лица срещу решения по член 88, параграф 2 ЕО. В Решение по дело Kahn Scheervaart/Комисия, посочено по-горе, последиците от мярката за помощ върху конкурентното положение на жалбоподателя не са установени, докато в случая Първоинстанционният съд установява, че последиците от въпросната мярка върху конкурентното положение на членовете на ВАА са съществени.

Съображения на Съда

24 С първата част от това правно основание Комисията оспорва съображенията на Първоинстанционния съд относно допустимостта на жалбата, доколкото той стига до заключението, че спорното решение засяга ВАА „лично“ по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО, докато общото приложение на това решение трябвало да доведе до извод от негова страна, че ВАА не е лично засегнато от него.

- 25 Съгласно член 230, четвърта алинея ЕО физическо или юридическо лице може да подаде жалба срещу решение, адресирано до друго лице, само ако това решение го засяга пряко и лично.
- 26 Съгласно постоянната съдебна практика субектите, които не са адресати на дадено решение, биха могли да твърдят, че са лично засегнати, само ако решението се отнася до тях поради някои присъщи за тях качества или поради фактическо положение, което ги разграничава от всички останали лица и така ги индивидуализира по същия начин, както адресата на такова решение (вж. по-специално Решение от 15 юли 1963 г. по дело Plaumann/Комисия, 25/62, Recueil, стр. 197, стр. 223, Решение от 19 май 1993 г. по дело Cook/Комисия, посочено по-горе, точка 20, Решение от 15 юни 1993 г. по дело Matra/Комисия, посочено по-горе, точка 14, Решение от 13 декември 2005 г. по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Recueil, стр. I-10737, точка 33, както и Решение от 11 септември 2008 г. по дело Германия и др./Kronofrance, C-75/05 P и C-80/05 P, Сборник, стр. I-6619, точка 36).
- 27 Тъй като настоящата жалба се отнася до решение на Комисията в областта на държавните помощи, следва да се посочи, че в рамките на производството за контрол върху държавните помощи, предвидено в член 88 ЕО, трябва да се разграничават, от една страна, фазата на предварителното разглеждане на помощите, установена с параграф 3 от този член, чиято единствена цел е да позволи на Комисията да си създаде първоначално впечатление за частичната или пълна съвместимост на разглежданата помощ, и от друга страна, фазата на разследване, предвидена в параграф 2 от същия член. Единствено в рамките на последната, чиято цел е да позволи на Комисията да разполага с пълна информация за всички данни по делото, Договорът за ЕО предвижда задължение за Комисията официално да уведоми заинтересованите страни да представят своите становища (вж. Решение по дело Cook/Комисия, посочено по-горе, точка 22, Решение по дело Matra/Комисия, посочено по-горе, точка 16, Решение от 2 април 1998 г. по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, Recueil, стр. I-1719, точка 38, Решение по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, посочено по-горе, точка 34 и Решение по дело Германия и др./Kronofrance, посочено по-горе, точка 37).

- 28 От това следва, че когато, без да открива официалната процедура по разследване, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО, Комисията установява с решение, взето на основание параграф 3 от същия член, че дадена помощ е съвместима с общия пазар, лицата, които се ползват от тези процесуални гаранции, могат да осигурят тяхното спазване само ако имат възможност да оспорят това решение пред общността съд. По тези съображения той приема за допустима жалбата за отмяна на такова решение, подадена от заинтересована страна по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО, когато нейният автор с подаването ѝ цели да защити процесуалните права, които черпи от последната разпоредба (посочените по-горе Решение по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, точка 35 и цитираната съдебна практика, както и Решение по дело Германия и др./Kronofrance, точка 38).
- 29 Съдът е имал повод да уточни, че заинтересовани в този смисъл са лицата, предприятията или сдруженията, чиито интереси са евентуално засегнати от отпускането на помощ, т.е. по-специално конкурентните предприятия на ползващите се от нея лица и професионалните организации (посочените по-горе Решение по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, точка 41, Решение по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, точка 36 и Решение по дело Германия и др./Kronofrance, точка 39).
- 30 От друга страна, ако жалбоподателят постави под въпрос основателността на самото решение за преценка на помощта, фактът, че той може да бъде счетен за „заинтересован“ по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО, сам по себе си не е достатъчен, за да се приеме, че жалбата е допустима. При това положение той трябва да докаже, че се ползва със специален статут по смисъла на Решение по дело Plaumann/Комисия, посочено по-горе. Това би било така по-специално в случай че позицията на жалбоподателя на пазара би била съществено засегната от помощта, представляваща предмет на разглежданото решение (Решение от 28 януари 1986 г. по дело Sofaz и др./Комисия, 169/84, Recueil, стр. 391, точки 22—25, Решение по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, посочено по-горе, точка 37, както и Решение по дело Германия и др./Kronofrance, посочено по-горе, точка 40).
- 31 Обратно на поддържаната от Комисията теза, общото приложение на спорното решение, което произтича от предмета му да разреши данъчен режим, приложим

спрямо определена по общ и абстрактен начин категория оператори, не може да препятства прилагането на съдебната практика, цитирана по-горе.

32 Съдът многократно е постановявал, че общият характер на акт, произтичащ от естеството и обхвата му, доколкото се прилага за всички заинтересовани икономически оператори, все пак не изключва възможността той да засяга лично някои от тях (вж. по-специално Решение от 18 май 1994 г. по дело *Codorníu/Conseil*, С-309/89, *Recueil*, стр. I-1853, точка 19, както и Решение от 22 юни 2006 г. по дело *Белгия и Forum 187/Комисия*, С-182/03 и С-217/03, *Recueil*, стр. I-5479, точка 58).

33 Що се отнася до допустимостта на жалба за отмяна срещу обща схема за помощи, Съдът по-специално е постановил неотдавна, че сдружение, учредено за насърчаване на колективните интереси на категория правни субекти, които целят отмяна по същество на обжалваното решение, може да се разглежда като лично засегнато, доколкото „положението на пазара на неговите членове е съществено засегнато“ от схемата за помощи, предмет на обжалваното решение (вж. Решение по дело *Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, посочено по-горе, точка 70).

34 В останалата ѝ част, както и генералният адвокат изтъква в точки 40—43 от своето заключение, защитаваната от Комисията теза, че когато спорното решение се отнася до обща схема за помощи, трябвало да се прилага по-строг критерий от същественото засягане на позицията на съответния пазар, не би могла да се изведе от посочените от Комисията решения.

35 От изложеното по-горе следва, че независимо от естеството на въпросната мярка за помощ, лична или обща, когато жалбоподателят оспорва основателността на самото решение за преценка на помощта, той трябва да установи, че има „специален статут“ по смисъла на Решение по дело *Plaumann/Комисия*, посочено

по-горе, какъвто по-специално е налице, когато положението на жалбоподателя на съответния пазар е съществено засегнато от помощта, предмет на разглежданото решение.

- 36 При това положение като изисква да се установи, че положението на ВАА на съответния пазар е съществено засегнато от приемането на спорното решение, Първоинстанционният съд точно е приложил припомнената в точка 30 от настоящото решение съдебна практика.
- 37 Всъщност в точка 54 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд установява, без в това отношение Комисията да влиза в противоречие с него, че ВАА не се задоволява да обжалва отказа на тази институция да открие официална процедура по разследване, а оспорва и основателността на спорното решение.
- 38 Също основателно, за да провери спазването на условието, според което съответното предприятие трябва да е лично засегнато по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО, Първоинстанционният съд разглежда дали ВАА е посочило относими основания, поради които АGL е можел съществено да засегне положение на поне един от неговите членове на пазара на инертни материали.
- 39 Обратно на твърденията на Комисията и както Първоинстанционният съд правилно отбелязва в точка 47 от обжалваното съдебно решение, допустима е жалба, подадена от сдружение, което действа вместо един или няколко от своите членове, които са можели сами да подадат допустима жалба (вж. по-специално в този смисъл Определение от 18 декември 1997 г. по дело *Sveriges Betodlares и Henrikson/Комисия*, С-409/96 Р, Recueil, стр. I-7531, точки 46 и 47).

40 Също трябва да се отхвърли и оплакването на Комисията, изведено от произволния и необоснован избор на тримата членове от ВАА, чието конкурентно положение е било взето предвид за проверката дали жалбоподателят в производството по обжалване трябва да се счита за „лично“ засегнат по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО.

41 Предвид изложеното по-горе следва първата част от правното основание за недопустимост, посочено от Комисията, да се отхвърли.

По втората част от правното основание за недопустимост

Доводи на страните

42 Комисията изтъква, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като не е разгледал правилно дали конкурентното положение на членовете на ВАА е значително увредено, доколкото е приел, че това условие е изпълнено въз основа на изолирани данни и без да вземе предвид общото положение на пазара.

43 Що се отнася до трите предприятия, за които споменава ВАА, Първоинстанционният съд във всеки от случаите посочил, че определена част от тяхната продукция се облага с AGL, а облаганите продукти са в отношение на конкуренция с други необлагани продукти. Първоинстанционният съд обаче не посочил основанията, поради които съответните предприятия били „значително засегнати относно конкурентното си положение“ по смисъла на съдебната практика. Първоинстанционният съд по-специално не посочил последиците от

тази конкуренция по отношение на цени, пазарни дялове или рентабилност на предприятията, в противоречие с изискванията, произтичащи от съдебната практика, съгласно която предприятие не може да се позовава само на своето качество на конкурент по отношение на предприятието бенефициер, а трябва освен това да установи, че се намира в положение, което го индивидуализира по същия начин, както адресата на такова решение.

44 Според Комисията е възможно пазарният дял на продуктите, които се облагат с AGL, да намалее спрямо други продукти и сектори и не е невъзможно такъв общ спад в пазарния дял да се отрази и на всяко предприятие в Обединеното кралство, което произвежда инертни материали. Тази последица обаче била секторна и не се дължала на присъщи за отделното предприятие особени обстоятелства в сравнение с други предприятия от съответния сектор. По тези причини тълкуването на Първоинстанционния съд, че предприятие може да бъде значително засегнато, дори положението му изобщо да не се различава от това на много други предприятия, било несъвместимо с член 230, четвърта алинея ЕО съгласно възприетото от Съда тълкуване.

45 Според ВАА дори да се допусне, че в случая приложимият критерий за допустимост е по-строгий, свързан със същественото засягане на положението на жалбоподателя на съответния пазар, възприет от Първоинстанционния съд, последният основателно е стигнал до извода, че членовете на жалбоподателя са засегнати в значителна степен. ВАА предоставило точна информация относно последиците от AGL върху конкурентното положение на някои свои членове, а Първоинстанционният съд приел тези уточнения и въз основа на тях заключил, че конкурентното положение на членовете на ВАА е засегнато в значителна степен. Съображенията на Първоинстанционния съд съставлявали фактически въпрос, който не подлежал на контрол от Съда в рамките на производството по обжалване.

Съображения на Съда

- 46 С втората част от това правно основание за недопустимост Комисията оспорва анализа, въз основа на който Първоинстанционният съд е стигнал до извода за съществуването на съществено засягане на положението на жалбоподателя на пазара. По същество Комисията упреква Първоинстанционния съд, че не е посочил основанията, поради които съответните предприятия били значително засегнати относно конкурентното си положение, и по-специално че не е посочил последиците от тази конкуренция, що се отнася до цени, пазарни дялове или рентабилност на предприятията, в противоречие с изискванията, произтичащи от съдебната практика, според която предприятие не може да се позовава само на своето качество на конкурент по отношение на предприятието бенефициер.
- 47 Следва да се посочи, че що се отнася до това да се определи „същественото засягане на положението“ на жалбоподателя на съответния пазар, Съдът е имал повод да уточни, че само обстоятелството, че даден акт може да окаже определено влияние върху отношенията на конкуренция, които съществуват на съответния пазар, и че съответното предприятие се е намирало в някакво отношение на конкуренция с адресата на този акт, при всички положения не е достатъчно, за да може посоченото предприятие да се счита за лично засегнато от посочения акт (вж. по-специално Решение от 22 ноември 2007 г. по дело Испания/Lenzing, C-525/04 P, Recueil, стр. I-9947, точка 32).
- 48 Ето защо едно предприятие не може да се позовава само на своето качество на конкурент по отношение на предприятието бенефициер, а трябва освен това да установи, че се намира във фактическо положение, което го индивидуализира по начин, аналогичен с този на адресата (вж. по-специално Решение по дело Испания/Lenzing, посочено по-горе, точка 33).

49 В случая, обратно на твърденията на Комисията, Първоинстанционният съд не се е ограничил просто да потвърди съществуването на отношение на конкуренция между членовете на ВАА и предприятията, които не се облагат с AGL.

50 Всъщност от точки 55—62 от обжалваното съдебно решение личи, че Първоинстанционният съд се основава на следните насоки, след което в точка 63 от това съдебно решение прави извода, че спорната държавна мярка е в състояние да засегне конкурентното положение на някои от неговите членове и това „засягане е съществено“:

- целта на AGL е да пренасочи част от търсенето на необработени инертни материали към други продукти, които са освободени, за да насърчи тяхното използване като инертни материали и да ограничи добива на необработени инертни материали. Съгласно предвижданията на британските власти, възпроизведени в спорното решение, без да са оспорени, този данък позволявал намаляване на търсенето на необработени инертни материали средно с почти 8—9 % годишно (точка 55 от обжалваното съдебно решение),
- според данни, чиято точност не се оспорва нито от Комисията, нито от правителството на Обединеното кралство, някои членове на ВАА, и по-специално Torrington Stone, Sherburn Stone Co. Ltd и Cloburn Quarry са в пряка конкуренция с производители на освободени материали, които стават конкурентоспособни благодарение на установяването на AGL (точка 58 от обжалваното съдебно решение),
- Torrington Stone, което експлоатира кариера в Devon, произвежда нерязани скални материали за строителството и облицовъчни скални материали, които средно се продават между [поверително](1) GBP за тон франко кариерата, както и рязани скални материали за строителството, които средно се продават за [поверително] GBP за тон франко кариерата. Тези продукти представляват 3—5 % от общия обем добита скална маса. Останалите 95 % представляват производни или съпътстващи продукти, които в случая се състоят от обикновен насипен материал (който средно се продава за [поверително] GBP за тон франко кариерата) и натрошен насипен материал

(който средно се продава за [поверително] GBP за тон франко кариерата). Единствено нарязаните скални материали за строителството не се облагат с AGL. Преди въвеждането на AGL насипните материали се продават в радиус от 50 километра. След въвеждането му, в същата зона те се конкурират с производни материали, по-специално от каолиновите кариери, отдалечени над 80 километра, които не се облагат с AGL (точка 59 от обжалваното съдебно решение),

- Sherburn Stone Co. Ltd, което експлоатира по-специално кариера в Yorkshire, произвежда материали с високи технически спецификации, предназначени за производството на високоефективен бетон. Тези продукти, които представляват 50 % от добитата скална маса, чиято средна продажбена цена възлиза на [поверително] GBP за тон франко кариерата, се облагат с AGL. От останалите 50 % от добитата скална маса Sherburn Stone Co. Ltd произвежда ситнеж и глинен субстрат, които се използват за насипи и се продават средно за [поверително] GBP за тон франко кариерата. След въвеждането на AGL продажбата на тези производни продукти ставала все по-трудна, а наличностите излезли извън контрол (точка 60 от обжалваното съдебно решение),

- Sloburn Quarry, което експлоатира кариера в Шотландия, ориентира производството си към инертни материали с високо съдържание, които могат да понесат по-високи транспортни разходи. Всички негови продукти се облагат с AGL. Червеният чакъл и гранитът с високи технически спецификации, произвеждани от това предприятие и използвани по-специално като баласт или във високоефективен бетон и с асфалт, се продават при средна цена от [поверително] GBP за тон франко кариерата и не са в конкуренция с материали, които не се облагат с данъка, получени от производството на каолин или шифер. За сметка на това 25 % от производните продукти, добити от кариерата Sloburn Quarry, състоящи се най-вече от ситнеж, продавани при средна цена от [поверително] GBP за тон франко кариерата, използвани за насипни материали, се конкурират с материали, които не се облагат (точка 61 от обжалваното съдебно решение),

- дейността на тези предприятия на пазара на инертни материали не е изцяло странична спрямо основната им дейност и от данните в цифрово изражение, посочени по-горе, личи, че търговското използване на производните продукти като инертни материали представлява относително важна част от дейността на посочените предприятия (точка 62 от обжалваното съдебно решение).

51 По същия начин Първоинстанционният съд се основава на следните насоки, след което въз основа на тях прави извод, че спорната държавна мярка, доколкото се отнася до освобождаване на износа, е в състояние да засегне конкурентното положение на някои от неговите членове и че това засягане е съществено:

- ВАА поддържа, че това освобождаване оказва отрицателно въздействие върху конкурентното положение на неговите членове, които имат много слаб или почти никакъв износ, за разлика от по-големите им конкуренти на пазара в Обединеното кралство. Освобождаването на износа предоставяло на тези конкуренти, и по-специално на предприятието, експлоатиращо кариерата Glensanda, от която били над 90 % от изнасяните инертни материали, предимството да не разпределя загуби върху цената на своите продукти, продавани в Обединеното кралство. Членовете на жалбоподателя в производството по обжалване за сметка на това били принудени да продават своите облагани с данък инертни материали на загуба и да разпределят данъчната тежест върху всички свои продукти (точка 65 от обжалваното съдебно решение),
- конкурентното положение на поне един от членовете на ВАА може съществено да бъде засегнато от освобождаването на износа, доколкото жалбоподателят посочва, без това да се оспорва от Комисията, нито от встъпилата страна, че на пазара на гранит с високи технически спецификации, използван по-специално като баласт за железопътните линии (който се облага с AGL), Cloburn Quarry е в отношение на пряка конкуренция с кариерата Glensanda, която също като експлоатираната от Cloburn Quarry се намира в Шотландия. Както ВАА посочва в писмената си реплика, без това да се оспорва от останалите страни, кариерата Glensanda изнася 50 % от продукцията си. Освобождаването на износа на материали, които отговарят на ниски технически спецификации, предоставя по този начин на предприятието, което експлоатира тази кариера, конкурентно предимство на

пазара в Шотландия за инертни материали с високи технически спецификации, доколкото за разлика от Cloburn Quarry, което продава на загуба своите инертни материали с ниски технически спецификации в Обединеното кралство и разпределя тази загуба върху цената на материалите с високи технически спецификации, общата сума на AGL, която кариерата Glensanda трябва да разпредели на своите клиенти на вътрешния пазар, съразмерно се намалява наполовина спрямо сумата, която разпределя конкурент, който не изнася (точка 66 от обжалваното съдебно решение).

52 От изложеното по-горе следва, че Първоинстанционният съд, далеч без да се ограничава просто да установи съществуването на конкурентно отношение между членовете на ВАА и предприятия, които не се облагат, действително разглежда дали спорната държавна мярка е в състояние да засегне конкурентното положение на неговите членове и дали това засягане е съществено.

53 Обратно на твърденията на Комисията, от практиката на Съда не личи, че такъв специален статут, с който се отличава „субект, различен от адресата на решение“ по смисъла на Решение по дело Plaumann/Комисия, посочено по-горе, спрямо всеки друг икономически оператор, непременно трябва да се изведе от признаци като значително спадане на оборота, финансови загуби, които не са пренебрежими, или още от значителното намаляване на пазарните дялове вследствие от предоставянето на въпросната помощ. Предоставянето на държавна помощ може да нанесе вреда на конкурентното положение на даден оператор и по друг начин, по-специално като доведе до пропусната печалба или по-неблагоприятно развитие от това, което би настъпило при липсата на такава помощ. Също така въздействието на такава вреда може да се променя според много фактори, по-специално като структурата на разглеждания пазар или характера на въпросната помощ. Доказването на съществена вреда, нанесена на положението на даден конкурент на пазара, следователно не може да се ограничи до наличието на някои

фактори, които са показателни за спад в неговите търговски и финансови резултати (Решение по дело Испания/Lenzing, посочено по-горе, точки 34 и 35).

- 54 Комисията също така упреква Първоинстанционния съд, че е постановил, че ВАА е съществено засегнато, макар положението му изобщо да не се различавало от това на много други предприятия, а трябвало да приложи по-строг критерий, за да установи последиците върху конкурентното положение на жалбоподателя при наличие на обща схема за помощи като разглежданата.
- 55 Както обаче бе посочено в точка 35 от настоящото съдебно решение, от постоянната практика на Съда произтича, че независимо от естеството на въпросната мярка за помощ, индивидуална или обща, когато жалбоподателят оспори основателността на самото решение за преценка на помощта, той трябва да установи, че се ползва със „специален статут“ по смисъла на Решение по дело Plaumann/Комисия, посочено по-горе, който по-специално е налице, когато положението на жалбоподателя на пазара е съществено засегнато от помощта, предмет на спорното решение (вж. по-специално Решение по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, посочено по-горе, точка 70).
- 56 Ако такова засягане бъде установено, възможността при наличие на съответните обстоятелства на неограничен брой други конкуренти да се позоват на аналогично увреждане не препятства допустимостта на жалбата на предприятието жалбоподател. Както впрочем и генералният адвокат изтъква в точка 65 от своето заключение, изричната цел на AGL е да въздейства върху структурата на въпросния пазар, като пренасочи част от търсенето на необработени инертни материали към заместващи продукти, поради което този данък цели именно да произведе своите последици върху конкурентното положение на опериращите на пазара предприятия.

57 При това положение Първоинстанционният съд не е допуснал грешка при прилагане на правото по време на разглеждане на условието относно личното засягане на жалбоподателя в производството по обжалване.

58 Предвид изложените по-горе съображения следва втората част от правното основание за недопустимост да се отхвърли. Поради това насрещната жалба трябва да се отхвърли в своята цялост.

По главната жалба

59 ВАА сочи шест правни основания в подкрепа на жалбата си. То упреква Първоинстанционния съд, че е допуснал грешки при прилагане на правото:

— като е преценил наличието на държавна помощ по необективен начин,

— като не е приложил правилната „контролна норма“,

— като погрешно е преценил „естеството и общата структура“ на AGL,

— по отношение на освобождаването на износа,

- като е потвърдил, че Комисията изобщо няма задължение да открие официална процедура по разследване,

- като е стигнал до извода, че спорното решение е в достатъчна степен мотивирано.

По първото правно основание, изведено от погрешната преценка относно наличието на държавна помощ

- ⁶⁰ ВАА изтъква три оплаквания в подкрепа на това правно основание. Най-напред Първоинстанционният съд не приложил обективно понятие за държавна помощ, както това личало по-специално от точка 117 от обжалваното съдебно решение. По-нататък той неоснователно разграничил в точки 120 и 121 от това съдебно решение настоящото дело от разглежданите обстоятелства в Решение от 8 ноември 2001 г. по дело *Adria-Wien Pipeline и Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke (C-143/99, Recueil, стр. I-8365)*. Накрая, Първоинстанционният съд допуснал грешка при прилагане на правото, като приел, че когато засяга определен сектор, без Първоинстанционният съд да разполага с точно определение за него, даден екологичен данък не е избирателен.

По първата и втората част от първото правно основание

- ⁶¹ Поради тясната връзка между първата и втората част от първото правно основание те следва да се разгледат заедно.

— Доводи на страните

- 62 ВАА застъпва становището, че Първоинстанционният съд е преценил наличието на държавна помощ по необективен начин. Съгласно постоянната съдебна практика данъчна мярка, която се прилага изборително за сравними от гледна точка на преследваната цел сектори, трябва да се квалифицира като държавна помощ (вж. в този смисъл Решение от 17 юни 1999 г. по дело Белгия/Комисия, С-75/97, *Rescueil*, стр. I-3671, точка 31).
- 63 Обстоятелството, че данъчна мярка преследва общополитически цели, не било препятствие мярката да се квалифицира като държавна помощ. Следователно различията, провеждани от екологичен данък, можели да не бъдат квалифицирани като държавна помощ само при условие че са обосновани от присъщата на данъка екологична логика.
- 64 Според ВАА Първоинстанционният съд обаче възприема различен подход в точка 117 от обжалваното съдебно решение, потвърден в точки 115 и 128 от същото, от които личи, че изборителност няма, ако държава-членка установява екологични данъци в определени сектори или за някои конкретни стоки или услуги, а не установява същите за всички подобни дейности, които упражняват „сравнимо въздействие“ върху околната среда или пък във всички сектори на експлоатация на кариери и мини, които имат „същото въздействие“ върху околната среда.
- 65 С други думи, Първоинстанционният съд изрично обявил, че предприятията, които се облагат и които не се облагат, са в сравнимо положение от гледна точка на преследваната от въпросната мярка екологична цел, без при това да направи извод, че тези различия водят до изборителност и до наличието на държавна помощ, и то дори когато изборът, както постановява Първоинстанционният съд в точка 128 от обжалваното съдебно решение, е продиктуван от загриженост да се опази международната конкурентоспособност на някои сектори.

- 66 Първоинстанционният съд освен това допуснал грешка при прилагане на правото в точки 120 и 121 от обжалваното съдебно решение, като разграничил настоящото дело от обстоятелствата, разглеждани в Решение по дело *Adria-Wien Pipeline* и *Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke*, посочено по-горе, което се отнася до намаляването на данък върху потреблението на електроенергия и природен газ, предоставено на някои предприятия.
- 67 ВАА изтъква в това отношение, че от значение единствено са последиците от дадена данъчна мярка и че между освобождаването от данък, определено общо, и изключването от приложното поле на стриктно очертан данък няма разлика. Последиците били същите, доколкото тези последици благоприятствали определени предприятия или производства.
- 68 Жалбоподателят в производството по обжалване подкрепя доводите си, като твърди отново, че кариерите и мините, от които се добиват материали като шифер, каолин, клей, каменни и лигнитни въглища, са изключени от приложното поле на AGL с конкретната цел да запазят международната си конкурентоспособност.
- 69 Комисията и правителството на Обединеното кралство отхвърлят тези критики.
- 70 Твърдението, че данъчна мярка, прилагана изборително към сравними сектори, трябва да се квалифицира като „държавна помощ“ не било подкрепено нито от точка 31 от Решение по дело *Белгия/Комисия*, посочено по-горе, нито общо от съдебната практика. Екологичен данък като AGL налагал изключителна тежест и не предоставял изборително предимство на определени предприятия, а по-скоро изборително давал неблагоприятно отражение върху производителите на инертни материали. Никое предприятие в Обединеното кралство освен производителите на инертни материали не били облагани с този данък, поради което посоченото „предимство“ не било изборително в никакъв смисъл на думата.

- 71 Според правителството на Обединеното кралство екологичният данък се различава от мярката за облекчаване на тежестите, тъй като въвежда изключителна тежест в даден сектор на дейност, а тя предоставяла изборително предимство като изключение от система на тежести, обичайно носени от предприятията.
- 72 Първоинстанционният съд установил, че твърдяната непоследователност се обуславя от логиката и целите на AGL, определени от Обединеното кралство. Комисията не била задължена да замести държавата членка при определяне на екологичните цели, които се преследват от автономна данъчна мярка, каквато е екологичният данък.
- 73 Обратно на твърденията на ВАА, в точка 117 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд не очертавал необективно понятие за държавна помощ, а преди всичко напомнял съдържанието на член 6 ЕО, който гласи, че изискванията за защита на околната среда трябва да бъдат включени в политиките на Общността, посочени в член 3 ЕО, който включва политиката на конкуренция.
- 74 Комисията добавя, обратно на твърденията на ВАА, че в точка 115 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд не се е стремил да обоснове освобождаването от AGL, от което се ползват някои стоки или предприятия, които съгласно преследваните от разглежданата данъчна мярка цели е трябвало да бъдат облагани с този данък. Първоинстанционният съд по-скоро се позовавал на принадлежащото на всяка държава членка правомощие да определя съгласно действащото в момента общностно право приоритетните цели, които иска да преследва в областта на защитата на околната среда посредством установяването на екологични данъци.
- 75 В отговор на критиките, формулирани от ВАА в светлината на точка 128 от обжалваното съдебно решение, Комисията посочва, че да се установи дали дадена мярка съставлява държавна помощ е въпрос, който трябва да се разгледа въз основа на последиците от мярката, а не в зависимост от нейните причини или

цели. Освен това жалбоподателят в производството по обжалване отново пренебрегвал обстоятелството, че данъкът дава по-скоро отрицателно отражение, отколкото предимство, което е причината държавите членки по принцип свободно да продължат да се въздържат от налагане на изключителни данъчни тежести на своите предприятия.

76 Освен това Първоинстанционният съд основателно разграничил настоящото дело от Решение по дело *Adria-Wien Pipeline* и *Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke*, посочено по-горе. Предвид по-специално на преследваните от разглежданата по това дело мярка екологични цели, ограничаването до производствения сектор на намаляването на разглеждания данък, като се изключва секторът на услугите, не може да се обоснове въз основа на естеството или общата структура на системата.

77 По настоящото дело не съществувало такова противоречие. Макар добивът на каменни или лигнитни въглища да можел да има някои екологични последствия и това да било безспорно по настоящото дело, не можело да се твърди, че тези последствия са идентични с последствията от добива на инертни материали, а оттам и че изисквали непременно налагането на идентична данъчна тежест. Изключването на такива дейности от приложното поле на данъка било в съответствие с общата му структура.

78 Правителството на Обединеното кралство добавя, че в Решение по дело *Adria-Wien Pipeline* и *Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke*, посочено по-горе, става въпрос за избирателно освобождаване от екологичен данък, който в противен случай щял да бъде приложим. С други думи, ставало въпрос за избирателно предимство, докато изключването на някои сектори на дейност от приложното поле на AGL било в резултат от логиката и приложното му поле, а не от освобождаване от данък, който в противен случай щял да бъде приложим.

— Съображения на Съда

79 С първата и втората част от това правно основание ВАА изтъква, че обжалваното съдебно решение нарушава член 87, параграф 1 ЕО, доколкото въпреки констатацията, че предприятията, които се облагат с AGL, и тези, които не се облагат, се намират в сравнимо положение от гледна точка на преследваната от този данък екологична цел, Първоинстанционният съд стига до извода за отсъствие на избирателност у спорната мярка. В това отношение ВАА се позовава на точки 115, 117 и 128 от обжалваното съдебно решение. То критикува и точки 120 и 121 от това съдебно решение, в които Първоинстанционният съд неоснователно разграничил настоящото дело от разглежданите обстоятелства в Решение по дело *Adria-Wien Pipeline* и *Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke*, посочено по-горе.

80 Точките от обжалваното съдебно решение, посочени в тази част от първото правно основание, гласят следното:

„115 В това отношение следва да се подчертае, че съгласно действащото понастоящем общностно право в отсъствието на координиране в тази област държавите членки, които запазват компетентността си в областта на екологичната политика, могат да изберат да установят секторни екологични данъци с оглед на постигането на определени екологични цели, споменати в предходната точка. По-специално при претегляне на различните налични интереси държавите-членки са свободни да определят своите приоритети в областта на защитата на околната среда и в резултат от това да решат кои стоки или услуги да бъдат облагани с екологичен данък. Оттук следва, че по принцип обстоятелството, че екологичният данък съставлява точно определена мярка, която е насочена към някои конкретни стоки или услуги и не може да се отнесе към общата система за данъчно облагане, приложима за всички сходни дейности, упражняващи сравнимо въздействие върху околната среда, само по себе си не позволява да се приеме, че сходните дейности, които не се облагат с този екологичен данък, се ползват от избирателно предимство.

[...]

- 117 [При тази правна уредба], тъй като екологичните данъци по естеството си съставляват специфични мерки, приети от държавите-членки в рамките на екологичната им политика — област, в която те остават компетентни в отсъствието на мерки за хармонизация — Комисията има задължение при преценка на даден екологичен данък от гледна точка на общностните правила относно държавните помощи да вземе предвид изискванията, свързани със защитата на околната среда, посочени в член 6 ЕО. Този член всъщност предвижда, че тези изисквания трябва да бъдат включени в определянето и изпълнението по-специално на схема, осигуряваща, че конкуренцията във вътрешния пазар няма да се наруши.

[...]

- 120 В това отношение настоящият спор се отличава от разрешения с Решение по дело *Adria-Wien Pipeline* и *Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke*, посочено по-горе, на което се позовава жалбоподателят. В това решение Съдът е сезиран с разглеждането не на очертанията на материалното приложно поле на екологичен данък, както в случая, а на частичното освобождаване от плащането на такъв данък — установен съгласно съответните обстоятелства по делото в рамките на *Strukturanpassungsgesetz* (австрийски Закон за адаптиране на структурите) от 1996 г. върху потреблението на природен газ и електроенергия от предприятията — предоставено само на предприятията, произвеждащи телесни вещи.

- 121 В посоченото по-горе решение обжалваното разграничение следователно се отнася не за вида продукт, който се облага с разглеждания по делото екологичен данък, а за промишлените потребители в зависимост от това дали оперират в първичния или вторичния сектор на националната икономика. Съдът установява, че предоставянето на предимства на

предприятията, чиято основна дейност е производството на телесни вещи, не намира оправдание в естеството или общата структура на системата за данъчно облагане, въведена по силата на *Strukturanpassungsgesetz*. По същество той постановява, че доколкото потреблението на електроенергия от сектора на предприятията, произвеждащи телесни вещи, и на предприятията, доставчици на услуги, е също толкова увреждащо за околната среда, залегналите в основата на *Strukturanpassungsgesetz* екологични съображения не обосновават различното третиране на тези два сектора. При тази обстановка Съдът отхвърля по-специално довода на австрийското правителство, изхождащ от идеята за запазване на конкурентоспособността на предприятията, произвеждащи телесни вещи, че частичното връщане на разглежданите екологични данъци само на тези предприятия е обосновано от обстоятелството, че пропорционално те щели да бъдат в по-голяма степен засегнати от посочените данъци от останалите (точки 44, 49 и 52 от съдебното решение).

[...]

128 [На първо място] се налага констатацията, че пуснатите на пазара материали с предназначение, различно от това на инертни материали, не попадат в сектора, който се облага с AGL. Обратно на тезата на жалбоподателя, тяхното освобождаване следователно не се отличава с характера на дерогация спрямо системата на разглеждания екологичен данък. По-специално решението за установяване на екологичен данък единствено в сектора на инертните материали, а не общо във всички сектори на експлоатация на кариери и мини със същото въздействие върху околната среда като добива на инертни материали, попада в компетентността на съответната държава членка да определи своите приоритети в областта на икономическата, данъчната и екологичната политика. Подобен избор, дори да е мотивиран от загриженост за запазване на международната конкурентоспособност на някои сектори, следователно не позволява да се постави под съмнение съответствието на AGL с преследваните екологични цели (вж. точка 115 по-горе)“.

- 81 За да се даде отговор на оплакванията, формулирани от жалбоподателя в производството по обжалване, следва да се напомним практиката на Съда относно преценката на условието за избирателност, което е задължителен реквизит на понятието за държавна помощ (Решение от 6 септември 2006 г. по дело Португалия/Комисия, С-88/03, Recueil, стр. I-7115, точка 54).
- 82 Член 87, параграф 1 ЕО забранява държавните помощи, „[които поставят] в по-благоприятно положение [...] определени предприятия или производството на някои стоки“, т.е. избирателните помощи. За да се прецени селективният характер на определена мярка, следва да се разгледа въпросът дали в рамките на даден правен режим посочената мярка представлява предимство за някои предприятия в сравнение с други, които се намират в сходно фактическо и правно положение (вж. по-специално Решение от 13 февруари 2003 г. по дело Испания/Комисия, С-409/00, Recueil, стр. I-1487, точка 47, Решение по дело Португалия/Комисия, посочено по-горе, точка 54, както и Решение от 11 септември 2008 г. по дело UGT-Rioja и др., С-428/06—434/06, Сборник, стр. I-6747, точка 46).
- 83 Също според установената съдебна практика понятието „държавна помощ“ не се отнася за държавните мерки, въвеждащи разграничение между предприятията и следователно поначало селективни, когато това разграничение е резултат от естеството или структурата на системата, в която те се вписват (вж. в този смисъл по-специално посочените по-горе Решение по дело Adria-Wien Pipeline и Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke, точка 42, както и Решение по дело Португалия/Комисия, точка 52).
- 84 Освен това Съдът нееднократно постановява, че преследваната от държавните мерки цел не е достатъчна, за да се избегне по принцип квалифицирането им като „помощи“ по смисъла на член 87 ЕО (вж. по-специално Решение от 26 септември 1996 г. по дело Франция/Комисия, С-241/94, Recueil, стр. I-4551, точка 21, Решение от 29 април 1999 г. по дело Испания/Комисия, С-342/96, Recueil, стр. I-2459, точка 23 и Решение по дело Белгия/Комисия, посочено по-горе, точка 25).

- 85 Действително, член 87, параграф 1 ЕО не разграничава в зависимост от причините или целите на държавните мерки, а ги определя в зависимост от техните последици (Решение от 29 февруари 1996 г. по дело Белгия/Комисия, C-56/93, Recueil, стр. I-723, точка 79, Решение по дело Франция/Комисия, посочено по-горе, точка 20, Решение от 17 юни 1999 г. по дело Белгия/Комисия, посочено по-горе, точка 25 и Решение от 13 февруари 2003 г. по дело Испания/Комисия, посочено по-горе, точка 46).
- 86 В светлината на тази съдебна практика се налага заключението, че Първоинстанционният съд е нарушил член 87, параграф 1 ЕО съгласно тълкуването му от Съда, като в точка 115 от обжалваното съдебно решение е постановил, че държавите членки са свободни при претегляне на различните налични интереси да определят своите приоритети в областта на защитата на околната среда и в резултат от това да решат кои са стоките или услугите, които се облагат с екологичен данък, поради което неприложимостта на такъв данък спрямо всички подобни дейности, упражняващи сравнимо въздействие върху околната среда, не позволява да се приеме, че подобни дейности, които не се облагат с този екологичен данък, се ползват с изборително предимство.
- 87 Както и генералният адвокат изтъква в точка 98 от своето заключение, този подход, основан само на отчитането на преследваната екологична цел, поначало изключва всяка възможност за квалифициране като „изборително предимство“ на липсата на облагане на оператори, които се намират в сравнимо положение от гледна точка на преследваната цел, и то независимо от последиците на въпросната данъчна мярка, въпреки че член 87, параграф 1 ЕО не прави разграничение между причините или целите на държавните мерки, а ги определя в зависимост от техните последици.
- 88 Това заключение се налага на още по-силно основание предвид точка 128 от обжалваното съдебно решение, съгласно която евентуалните несъответствия при определянето на приложното поле на AGL спрямо преследваните екологични цели могат да се обосноват, и то дори ако са продиктувани от цели, чужди на защитата на околната среда, например грижата за опазване на международната конкурентоспособност на някои сектори. Ето защо и разграничаването между предприятията не може да се разглежда като обусловено поради естеството или

структурата на системата, в която то се вписва (вж. в този смисъл по-специално Решение по дело *Adria-Wien Pipeline* и *Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke*, посочено по-горе, точка 54).

- 89 Също неоснователно в точки 120 и 121 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд разграничава настоящото дело от Решение по дело *Adria-Wien Pipeline* и *Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke*, посочено по-горе, поради това че последното се отнася не до очертаването на материалното приложно поле на даден екологичен данък, както в случая, а до частичното освобождаване от плащането на такъв данък, предоставено на определена категория предприятия. В действителност член 87, параграф 1 ЕО определя държавните мерки в зависимост от техните последици и следователно независимо от използваните техники.
- 90 Наистина, както изтъква и Първоинстанционният съд в точка 117 от обжалваното съдебно решение, Комисията е задължена при преценка от гледна точка на общностните правила за държавните помощи на специфична мярка като приетия от държавите-членки екологичен данък в област, в която те остават компетентни в отсъствието на мерки за хармонизация, да вземе предвид свързаните със защитата на околната среда изисквания, посочени в член 6 ЕО, според които тези изисквания трябва да се включат при определянето и прилагането най-вече на схема, която да осигури, че конкуренцията на вътрешния пазар не се нарушава.
- 91 Следва още да се напомни, че защитата на околната среда е една от основните цели на Общността. В този смисъл член 2 ЕО гласи, че Общността има за задача да насърчава „висока степен на защита и подобряване на качеството на околната среда“ и за целта член 3, параграф 1, буква л) ЕО предвижда въвеждането на „политика в областта на околната среда“ (вж. Решение от 7 февруари 1985 г. по дело *ADVNU*, 240/83, *Rescueil*, стр. 531, точка 13, Решение от 20 септември 1988 г. по дело *Комисия/Дания*, 302/86, *Rescueil*, стр. 4607, точка 8, Решение от 2 април 1998 г. по дело *Outokumpu*, C-213/96, *Rescueil*, стр. I-1777, точка 32 и Решение от 13 септември 2005 г. по дело *Комисия/Съвет*, C-176/03, *Rescueil*, стр. I-7879, точка 41).

92 Необходимостта обаче да се вземат предвид изискванията, свързани със защитата на околната среда, колкото и да са легитимни, не обосновава изключването на селективните мерки, били те и конкретни като екологичните данъци, от приложното поле на член 87, параграф 1 ЕО (вж. в този смисъл по-специално Решение от 13 февруари 2003 г. по дело Испания/Комисия, посочено по-горе, точка 54), като при всички положения отчитането на екологичните цели може да се окаже полезно при преценката на съвместимостта на мярката за държавната помощ с общия пазар съгласно член 87, параграф 3 ЕО.

93 Поради всички изложени съображения първата и втората част от първото правно основание са основателни.

По третата част от първото правно основание

— Доводи на страните

94 Според ВАА Първоинстанционният съд не е установил точно и обективно определение на „сектор[а] на инертните материали“. Жалбоподателят в производството по обжалване критикува Първоинстанционния съд по-специално за възприетата от него позиция, че някои видове различни в геологично отношение скали като шифера, шистата, клея или каолина не са част от сектора на инертните материали, и го упреква, че не е взел предвид доказателствата, които е представил в това отношение, за да установи, че определението за сектора на инертните материали, възприето от Първоинстанционния съд, не е в състояние да обясни разликата в данъчното третиране между предприятия, които се намират в сравнимо положение.

95 Комисията и правителството на Обединеното кралство приемат за неоснователно твърдението на ВАА, че Първоинстанционният съд не е установил точно определение за посочения сектор. Освен това Първоинстанционният съд много добре разбрал приложното поле на AGL и кои са засегнатите сектори на дейност. Първоинстанционният съд изрично посочил, че материали по-специално като шифера и шистата с високо качество по принцип не могат да се използват като инертни материали поради физическите им свойства. При всички положения ставало дума за преценка на фактите, направена от Първоинстанционния съд, която ВАА не можело да оспорва в рамките на производството по обжалване.

— Съображения на Съда

96 От член 225 ЕО и член 58, първа алинея от Статута на Съда следва, че единствено Първоинстанционният съд е компетентен, от една страна, да установява фактите, освен в случаите, когато неточността на фактическите му констатации следва от представените пред него материали по делото, и от друга страна, да преценява тези факти. Когато Първоинстанционният съд е установил или преценил фактите, Съдът е компетентен по силата на член 225 ЕО да упражнява контрол над правната квалификация на фактите и над правните последици, изведени от нея от Първоинстанционния съд (вж. по-специално Решение от 6 април 2006 г. по дело *General Motors/Комисия*, C-551/03 P, Recueil, стр. I-3173, точка 51, както и Решение от 22 май 2008 г. по дело *Evonik Degussa/Комисия и Съвет*, C-266/06 P, непубликувано в Сборника, точка 72).

97 Съдът не е компетентен да установява фактите, нито по принцип да проверява доказателствата, които Първоинстанционният съд е приел в подкрепа на тези факти. Щом като тези доказателства са били редовно събрани и общите принципи на правото и приложимите процесуални правила относно доказателствената тежест и събирането на доказателствата са били спазени, само Първоинстанционният съд може да преценява значението, което трябва да бъде дадено на доказателствата, които са му били представени. Следователно освен в случай на изопачаване на тези доказателства, тази преценка не представлява правен въпрос, който в това си качество подлежи на контрол от Съда (вж. по-специално посочените по-горе Решение по дело *General Motors/Комисия*, точка 52, както и Решение по дело *Evonik Degussa/Комисия и Съвет*, точка 73).

- 98 Важно е и да се напомни, че това изопачаване трябва ясно да личи от доказателствата по делото, без да е необходимо да се прибегва до нова преценка на фактическите обстоятелства и на доказателствата (вж. по-специално посочените по-горе Решение по дело General Motors/Комисия, точка 54, както и Решение по дело Evonik Degussa/Комисия и Съвет, точка 74).
- 99 По същество жалбоподателят в производството по обжалване упреква Първоинстанционния съд, че не е взел предвид доказателствата, които е представил пред него, за да установи липсата на обективна причина някои видове различни в геологично отношение скали като шифера, шистата, клея или каолина да не са част от „сектор[а] на инертните материали“ и поради това нямало точно определение на този сектор, което да го отличава от неподлежащите на облагане „сектори“.
- 100 Както обаче произтича от припомнената в точки 96—98 от настоящото решение съдебна практика, единствено Първоинстанционният съд е компетентен да тълкува доказателствата и да преценява доказателственото им значение. Тъй като изобщо не е установено, нито пък се твърди от ВАА изопачаване на тези доказателства, тази част от първото правно основание трябва да се отхвърли като недопустима.
- 101 Предвид изложените по-горе съображения първата и втората част от първото правно основание трябва да се уважат, а третата част от това правно основание трябва да се отхвърли.

По второто правно основание, свързано с обхвата на упражнявания от Първоинстанционния съд съдебен контрол

Доводи на страните

- 102 ВАА твърди, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е ограничил своя контрол, както заявява това в точка 118 от обжалваното съдебно решение, до проверка дали е налице явна грешка в преценката в рамките на спорното решение, вместо да упражни цялостен контрол по същество. Подходът на Първоинстанционния съд, който бил подходящ при решение, с което дадена помощ се обявява за съвместима с общия пазар съгласно член 87, параграф 3 ЕО, не бил подходящ при квалифицирането на мярка като „държавна помощ“ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО (вж. по-специално Решение от 16 май 2000 г. по дело Франция/Ladbroke Racing и Комисия, С-83/98 Р, Recueil, стр. I-3271, точка 25).
- 103 Според ВАА като не приложил правилната норма за контрол, Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, която опорочава цялостния анализ по същество на обжалваното съдебно решение. Като се позовава на „широкото право на преценка“ на Комисията, Първоинстанционният съд не взел предвид обстоятелството, че понятието за държавна помощ е обективно по естеството си.
- 104 Според Комисията и правителството на Обединеното кралство жалбоподателят в производството по обжалване пренебрегва обстоятелството, че в точка 118 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд не обсъжда понятието „помощ“ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, нито преценката на „съвместимостта“ по смисъла на член 87, параграф 3 ЕО, а по-скоро степента на контрол над решение, взето от Комисията в съответствие с член 88, параграф 3 ЕО, да не открива официалното производство по член 88, параграф 2 ЕО.

105 Те застъпват становището, че степента на контрол, очертана от Първоинстанционния съд в точка 118 от обжалваното съдебно решение, е в съответствие със съдебната практика (Решение по дело Matra, посочено по-горе, точки 45 и 46). Обстоятелството, че държавната помощ е обективно понятие, не засяга тази степен на основополагащ контрол, прилагана за взетите в съответствие с член 88, параграф 3 ЕО решения.

106 Те добавят, че правните основания, посочени от самото ВАА в първоинстанционното производство, имали за цел да установят, че спорното решение е опорочено от поредица явни грешки в преценката.

107 Правителството на Обединеното кралство по-нататък допълва, че при всички положения Първоинстанционният съд не е свел действията си до ограничен съдебен контрол, а е извършил изчерпателен контрол на разглеждания правен въпрос.

Съображения на Съда

108 Чрез това правно основание ВАА упреква Първоинстанционния съд, че е упражнил незначителен контрол, ограничен до липсата на явни грешки в преценката, над решението на Комисията, с което се отказва квалифицирането на AGL като „държавна помощ“ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО.

109 В точка 118 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд постановява, че в рамките на своя контрол над решение на Комисията да не се открива официалното производство по разследване, предвидено в член 88, параграф 2 ЕО, общностният съд трябва да се ограничи, „предвид широкото право на преценка, с което се ползва Комисията при прилагането на член 88, параграф 3 ЕО“, да провери спазването на процесуалните правила и правилата за мотивиране, на точността на установените фактически обстоятелства, обосно-

вали оспорвания избор, липсата на явна грешка в преценката на тези фактически обстоятелства, както и липсата на злоупотреба с власт.

- 110 Както и ВАА основателно изтъква, текстът на обжалваното съдебно решение, и по-специално на точка 134, 139, 154 или 171 от него потвърждава, че Първоинстанционният съд действително е извършил ограничен контрол над преценките на Комисията по въпроса дали AGL попада в приложното поле на член 87, параграф 1 ЕО.
- 111 Съгласно практиката на Съда обаче понятието за държавна помощ, както е определено в Договора, има правен характер и трябва да се тълкува въз основа на обективни фактори. По тази причина общностният съд по принцип трябва да упражнява цялостен контрол по въпроса дали дадена мярка влиза в приложното поле на член 87, параграф 1 ЕО, като отчита както конкретните обстоятелства по отнесения до него спор, така и техническия характер или сложността на направените от Комисията преценки (вж. по-специално Решение по дело Франция/Ladbroke Racing и Комисия, посочено по-горе, точка 25).
- 112 Както и генералният адвокат изтъква в точка 144 от своето заключение, нищо не обуславя Комисията да разполага при вземането на решение по член 88, параграф 3 ЕО с „широко право на преценка“ с оглед на квалифицирането на мярка като „държавна помощ“ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, откъдето би следвало, че за разлика от това, което произтича от напомнената в предната точка от настоящото решение съдебна практика, съдебният контрол над преценките на Комисията по принцип не е цялостен.

- 113 Това важи с още по-голяма сила, тъй като според постоянната съдебна практика когато Комисията не може да се убеди в резултат от първоначално разглеждане в рамките на процедурата по член 88, параграф 3 ЕО, че въпросната държавна мярка или не съставлява „помощ“ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, или, ако бъде квалифицирана като помощ, че е съвместима с Договора, или когато тази процедура не ѝ е дала възможност да преодолее всички трудности, свързани с преценката на съвместимостта на разглежданата мярка, тази институция е задължена да открие процедурата, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО, „без да разполага в това отношение с право на преценка“ (вж. в този смисъл по-специално посочените по-горе Решение по дело *Matra/Комисия*, точка 33, както и Решение по дело *Комисия/Sytraval и Brink's France*, точка 39). Както и Първоинстанционният съд изтъква в точка 165 от обжалваното съдебно решение, това задължение впрочем изрично е потвърдено от разпоредбите на член 4, параграф 4, във връзка с член 13, параграф 1 от Регламент № 659/1999.
- 114 Действително Съдът също постановява, че съдебният контрол е ограничен, що се отнася до установяването дали мярката попада в приложното поле на член 87, параграф 1 ЕО, когато преценките на Комисията са сложни или имат технически характер (вж. по-специално посочените по-горе Решение по дело *Франция/Ladbroke Racing* и *Комисия*, точка 25, Решение по дело *Matra/Комисия*, точки 29 и 30, Решение от 29 февруари 1996 г. по дело *Белгия/Комисия*, точки 10 и 11 и Решение по дело *Испания/Lenzing*, точка 56). Първоинстанционният съд обаче не е установил, че в случая това е така.
- 115 Следователно, както основателно изтъква ВАА, като не упражнява цялостен контрол спрямо преценките, направени от Комисията по въпроса дали АGL попада в приложното поле на член 87, параграф 1 ЕО, Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, която опорочава цялостния анализ по същество на спорното решение.
- 116 Предвид изложените по-горе съображения второто правно основание трябва да се уважи.

По третото правно основание, изведено от грешки при прилагане на правото, допуснати във връзка с оценката на естеството и общата структура на AGL

- 117 ВАА твърди, че Първоинстанционният съд е допуснал няколко грешки в преценката на естеството и общата структура на AGL. Тези твърдения се отнасят до претендирана непоследователност в няколко отношения при определянето на материалния обхват на данъка, дължаща се на невключването на определени материали или продукти.
- 118 Жалбоподателят в производството по обжалване застъпва становището, че теоретичната обосновка на направените в рамките на AGL разграничения не отговаря на истинското му приложно поле. Първоинстанционният съд развил собствена логика за естеството и общата структура на AGL. В хода на този процес той не приложил правилно член 88, параграф 3 ЕО и член 253 ЕО и преиначил значението на представените му доказателства.
- 119 Комисията застъпва становището, че това правно основание следва да се обяви за недопустимо, доколкото повдига редица по-скоро фактически, отколкото правни въпроси. ВАА претендираше, че Първоинстанционният съд е преиначил фактите, и оспорвало фактическите констатации, изразени от него в рамките на обсъждането на приложното поле на AGL. По същество това правно основание било равносилно на искане за преразглеждане, което не било от компетентността на Съда в рамките на производство по обжалване.
- 120 Правителството на Обединеното кралство също счита, че това правно основание трябва да се обяви за недопустимо, тъй като преценката на доказателствата от страна на Първоинстанционния съд, фактическите обстоятелства, които същият установява, и изводите, които прави въз основа на представените му доказателства, са фактически въпроси извън контрола на Съда. Дори да бъде обявено за частично допустимо, то било явно неоснователно. Всъщност според това правителство Първоинстанционният съд може надлежно да извърши направените от него фактически констатации относно приложното поле на AGL и те са напълно мотивирани от гледна точка на представените му доказателства.

Предварителни съображения

- 121 В началото следва да се напомни, че според трайната съдебна практика от член 225 ЕО, член 58, първа алинея от Статута на Съда и член 112, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Съда е видно, че жалбата трябва точно да посочва пороците на съдебното решение, чиято отмяна се иска, както и правните доводи, с които по специфичен начин се подкрепя това искане (вж. по-специално Решение от 19 януари 2006 г. по дело *Comunità montana della Valnerina*/Комисия, C-240/03 P, *Recueil*, стр. I-731, точка 105).
- 122 Жалба, която само повтаря или възпроизвежда буквално вече изложени пред Първоинстанционния съд правни основания и доводи, в това число и основаните на изрично отхвърлени от тази юрисдикция фактически обстоятелства, не отговаря на произтичащите от тези разпоредби изисквания за мотивиране. Подобна жалба представлява в действителност просто искане за преразглеждане на представената пред Първоинстанционния съд искова молба или жалба, което е извън компетентността на Съда (вж. по-специално Решение по дело *Comunità montana della Valnerina*/Комисия, посочено по-горе, точка 106).
- 123 При положение обаче че жалбоподателят оспорва тълкуването или прилагането на общностното право от страна на Първоинстанционния съд, разгледаните в първоинстанционното производство правни въпроси могат отново да бъдат обсъдени в хода на производството по обжалване. Ако жалбоподателят не би могъл да основе жалбата си пред Съда на вече изложени пред Първоинстанционния съд основания и доводи, производството по обжалване отчасти би се обезсмислило (вж. по-специално Решение по дело *Comunità montana della Valnerina*/Комисия, посочено по-горе, точка 107).
- 124 В настоящия случай положението действително е такова както по отношение на първата част от това правно основание, така и по отношение на втората и третата част от същото, поради което, обратно на твърденията на Комисията, третото правно основание е допустимо и в трите си части.

По първата част от третото правно основание, свързана с облагането с AGL на някои необработени материали, които не се използват като инертни материали и за които не съществуват заместващи материали

— Доводи на страните

125 С първата част ВАА упреква Първоинстанционния съд, че в точки 135 и 136 от обжалваното съдебно решение е приел за обосновано по силата на принципа, че замърсителят плаща, прилагането на AGL за някои така наречени „необработени“ материали като гранита, използван за баласт, или червения чакъл, предназначен за покриването на пешеходни пътища, за които не съществуват заместители, макар че в спорното решение се казва, че пясъкът, скалните маси и чакълът, добити като необработени материали, се освобождават от данъка, когато не се използват като инертни материали, поради това че не могат да бъдат заменени при тези предназначения с по-екологични заместващи материали.

126 Тъй като в спорното решение незаместимостта се възприема като обстоятелство, годно да изключи от приложното поле на AGL някои видове използване на необработените материали, които в противен случай са щели да се облагат с този данък, като се основава на принципа, че замърсителят плаща, Първоинстанционният съд заместил със собствената си преценка тази на Комисията, за да обоснове данъчното облагане на материали, които не могат да бъдат заменени. Освен това той приложил посочения принцип по избирателен начин и не мотивирал изводите си в достатъчна степен.

127 Комисията отвърща, че ВАА не отчита секторния характер на AGL, ограничаващ се единствено до сектора на инертните материали, което обяснява възможността продукти, неподлежащи на замяна, като пясъка, скалните маси или чакъла, които нито се продават, нито се използват като инертни материали, да бъдат

освободени от въпросния данък. Когато същите продукти се използват, за да служат като инертни материали, облагането им с AGL отговаряло на целта екологичните разходи, свързани с производството и използването на необработени инертни материали, да се поемат от предприятието. По тази причина посочената част била неоснователна.

— Съображения на Съда

128 В точка 124 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд постановява, че уведомителното писмо и спорното решение се позовават, от една страна, изрично на целта за максимално използване на рециклирани инертни или други заместващи материали спрямо необработените инертни материали и за насърчаване на рационалното използване на необработените инертни материали, които са невъзобновяеми естествени ресурси, а от друга страна, имплицитно на „поемането на екологичните разходи от предприятието в съответствие с принципа, че замърсителят плаща“, когато в рамките на определянето на целите на AGL оповестяват, че „разходите за околната среда от добиването на инертните материали, за които се отнася данъкът, включват неудобството чрез шума, праха, нанасянето на вреди на биологичното разнообразие и влошаването на изгледа“. В същата точка Първоинстанционният съд добавя, че тези цели са изрично посочени в писмото от Обединеното кралство от 19 февруари 2002 г., изпратено на Комисията.

129 Дори да се допусне, че Първоинстанционният съд е заместил със собствените си мотиви тези на спорното решение, като в точка 124 от обжалваното съдебно решение се позовава на принципа, че замърсителят плаща, и като в точки 135 и 136 от това решение обосновава данъчното облагане на продукти, които не можели да бъдат заменени със заместващи продукти от гледна точка на целта „екологичните разходи, свързани с производството на необработени инертни материали, да се поемат от предприятието“, упрекът, че Първоинстанционният съд развил в точки 135 и 136 от това решение собствена логика относно естеството и общата структура на AGL, при всички положения не би могъл да се приеме, доколкото отхвърлянето на оплакване, повдигнато в първоинстанционното производство, се оказва обосновано поради други съображения (вж. по-специално Решение по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, посочено по-горе, точка 47).

- 130 Всъщност, както правилно изтъква Комисията, твърденията на ВАА, на които Първоинстанционният съд отговаря в точки 135 и 136 от обжалваното съдебно решение, почиват на погрешната предпоставка, че изключването от приложното поле на AGL на необработени материали, които не се използват като инертни материали, е обосновано от липсата на заместващи материали. Както обаче и генералният адвокат отбелязва в точка 108 от своето заключение, от мотивите на спорното решение личи, че изключването на посочените материали се обяснява в действителност с волята на британските власти да обложат с въпросния данък само онези, които попадат в сектора на инертните материали.
- 131 Следователно оплакването, изведено от избирателно прилагане на принципа, че замърсителят плаща, трябва да се отхвърли като неотнормено, а очевидно и мотивите от съответните точки на обжалваното съдебно решение не са недостатъчни, макар да се основават на погрешна предпоставка.
- 132 При тези обстоятелства първата част от третото правно основание трябва да се отхвърли в нейната цялост.

По втората част от правното основание, свързана с облагането с AGL на някои продукти, получени от добиването на незаместими първични материали, които не се облагат с данъка

— Доводи на страните

- 133 С втората част от третото правно основание ВАА оспорва по-специално преценките на Първоинстанционния съд, съдържащи се в точки 112 и 137 от обжалваното съдебно решение, с които той отхвърля твърденията, че облагането на някои продукти, получени от добиване на първични незаместими продукти,

които от своя страна не се облагат с данъка, е в противоречие с целите на AGL. Според ВАА тези съпътстващи продукти не трябва да се облагат с данъка, доколкото става дума за „вторични“ инертни материали.

134 В точка 112 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд не тълкувал правилно точка 29 от мотивите на спорното решение, като постановил, че понятието за „вторични“ инертни материали общо се отнася за материалите, които не се облагат с данъка. По този начин Първоинстанционният съд заместил със своите мотиви тези на Комисията и в недостатъчна степен мотивирал изводите, до които достига.

135 Освен това Първоинстанционният съд допуснал няколко грешки при прилагане на правото в точка 137 от обжалваното съдебно решение, като приел обосновката на разграничението, установено между вторичните инертни материали, що се отнася до облагането им с AGL. ВАА упреква по-специално Първоинстанционния съд, че приложил избирателно екологичната логика на принципа, че замърсителят плаща, че приел, без да е налице някакво доказателство, посоченото разграничение за обосновано поради невъзможността да се ограничи обемът на съпътстващите продукти, че се основал на твърдяна относително малка разлика в цените между инертните материали с ниско качество и материалите, които не могат да бъдат заменени, чиито съпътстващи продукти са те, и че при тези обстоятелства погрешно се позовал на точки 4.10—4.15 от писмото на Обединеното кралство от 19 февруари 2002 г.

136 Комисията отговаря, че ВАА неоснователно критикува обжалваното съдебно решение, доколкото в него се прави извод, че данъчното облагане на инертните материали с по-ниско качество, каквито са съпътстващите продукти от добиването на необлагаеми материали, например инертни материали от добиването на варовик, обработени камъни или кварцов пясък, е съвместимо с естеството и общата структура на AGL.

137 Най-напред, що се отнася до критиката по отношение на точка 112 от обжалваното съдебно решение, Комисията поддържа, че когато в точка 29 от мотивите на спорното решение се прави позоваване на първични инертни материали, става дума за позоваване на облагаеми продукти, докато позоваването на вторичните инертни материали се отнася до изброените в Закона освободени инертни материали. При това положение фактическият извод, до който достига Първоинстанционният съд в посочената точка 112, изобщо не съдържа грешка.

138 Що се отнася до точка 137 от обжалваното съдебно решение, Комисията поддържа, че за разлика от твърденията на ВАА, принципът, че замърсителят плаща, не включва непременно облагането с AGL на съпътстващите продукти от някои други необлагаеми продукти като скалния шифер, доколкото облагането на продуктите от сектора на инертните материали, а не на останалите сектори, които обикновено не произвеждат инертни материали, например добиването на шифер и съпътстващите го продукти, получени от него, зависи от политическия избор на държавите членки.

139 Както и Първоинстанционният съд изтъкнал в точка 137 от обжалваното съдебно решение, относително малката разлика в цените между производните инертни материали с ниско качество и материалите, които не подлежат на замяна, на които те са съпътстващи продукти, обуславяла облагането на производните инертни материали, за да се намали съотношението на инертните материали с ниско качество. Критиките на ВАА както по отношение на констатациите на Първоинстанционния съд относно ценовото съотношение между въпросните продукти, така и по отношение на позоваването на писмото от Обединеното кралство от 19 февруари 2002 г., били неоснователни.

— Съображения на Съда

140 ВАА най-напред упреква Първоинстанционния съд, че в точка 112 от обжалваното съдебно решение постановил, че в спорното решение, и по-специално в точка 29 от неговите мотиви, понятието за „вторични“ инертни материали се отнася общо за материалите, които не се облагат с AGL, докато в действителност то касае производните продукти от добиването на „първични“

материали, които са предмет на основната дейност на кариерите. Ето защо Първоинстанционният съд заместил със своите мотиви тези на Комисията.

141 В това отношение следва да се напомни, че в рамките на контрола за законосъобразност, посочен в член 230 ЕО, Съдът и Първоинстанционният съд са компетентни да се произнасят по жалби на основание некомпетентност, съществено процесуално нарушение, нарушаване на Договора или на всякаква правна норма, свързана с неговото изпълнение, или злоупотреба с власт. Член 231 ЕО предвижда, че ако жалбата е основателна, атакуваният акт се обявява за недействителен. Следователно Съдът и Първоинстанционният съд не могат по никакъв повод да заместят със своята мотивация тази на автора на обжалвания акт (вж. по-специално Решение от 27 януари 2000 г. по дело DIR International Film и др./Комисия, C-164/98 P, Recueil, стр. I-447, точка 38).

142 Макар че в рамките на жалба за отмяна може да се наложи Първоинстанционният съд да тълкува мотивите на обжалвания акт по начин, различен от този на неговия автор, и дори при определени обстоятелства да отхвърли официалните мотиви, възприети от него, той не може да направи това, ако изобщо липсва съществен елемент, който да го обосновава (Решение по дело DIR International Film и др./Комисия, посочено по-горе, точка 42).

143 Съгласно самия текст на точка 29 от мотивите на спорното решение „AGL ще се събира само за необработените инертни материали. Той няма да се събира за инертните материали, добити като съпътстващи продукти или отпадъци от други продукти (вторични инертни материали), нито за рециклираните инертни материали“. Освен това в точка 32 от мотивите на това решение Комисията твърди, че структурата и обхватът на данъка отразяват ясното разграничение между добиването на „необработени“ инертни материали, което води до нежелани последици за околната среда, и производството на „вторични“ или рециклирани инертни материали, което представлява важен принос за обработването на скални маси, чакъл и пясък, получени от изкопни работи, други строителни работи или видове обработване, осъществени правомерно с различни цели.

144 При това положение като постановява в точка 112 от обжалваното съдебно решение, че Комисията възприема в цялото спорно решение, и по-специално в точка 29 от мотивите към него, че думите „първични инертни материали“ главно означават инертните материали, „които се облагат с AGL“, докато думите „вторични инертни материали“ главно се отнасят за „освободените“ инертни материали, изброени в Закона, от което по-специално прави извода, че Комисията се е ограничила до твърдението в посочената по-горе точка, че „AGL няма да се събира за производните продукти или отпадъците от първичното добиване, когато са освободени по закон“, Първоинстанционният съд е допуснал грешка в тълкуването и е заместил със своето тълкуване това, което пряко произтича от спорното решение, макар изобщо да липсва съществен елемент, който да го обосновава.

145 При тези обстоятелства следва първото оплакване от втората част от третото правно основание да се уважи.

146 По-нататък ВАА упреква Първоинстанционния съд, че е приел за обосновано облагането с AGL на някои продукти от добиването на материали, които не се облагат с този данък. В това отношение жалбоподателят в производството по обжалване се позовава на заместването на мотиви, на грешки в преценката и на изопачаване на доказателства.

147 В точка 137 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд отбелязва най-напред, че „принципът, че замърсителят плаща, позволява да се обоснове и облагането на продуктите, получени от добиването на материали, които не подлежат на замяна със заместващи продукти, и по-специално облагането на инертните материали с ниско качество [...], както личи от писмото от властите на Обединеното кралство от 19 февруари 2002 г.“

148 По-нататък Първоинстанционният съд изтъква в него, че „данъчното облагане на тези продукти може да се обоснове и от целта — на която се позовава и встъпилата страна в посоченото по-горе писмо — да се насърчи по-рационалното добиване и обработване на инертните материали, за да се намали съотношението на инертни материали с ниско качество. Действително това съотношение, което е различно в различните кариери, както подчертава жалбоподателят, в рамките на една кариера може да се промени. В това отношение Комисията подчертава, по-специално в писмената си защита, без жалбоподателят да оспорва, относително малката разлика в цените между инертните материали с ниско качество и материалите, които не подлежат на замяна, на които те са съпътстващи продукти“.

149 Що се отнася най-напред до оплакванията, изведени от това, че Първоинстанционният съд приел, без да има някакво доказателство, че липсата на възможност да се ограничи обемът на съпътстващите продукти обосновава данъчното облагане на някои видове вторични инертни материали, доколкото Първоинстанционният съд неправилно се основал на твърдяната относително малка разлика в цените между инертните материали с ниско качество и материалите, които не подлежат на замяна, на които те са съпътстващи продукти, и доколкото Първоинстанционният съд погрешно се позовал на точки 4.10—4.15 от писмото на Обединеното кралство от 19 февруари 2002 г., достатъчно е да се установи, че тези оплаквания поставят под въпрос фактически преценки. Доколкото обаче изобщо не е установено изопачаването на фактически обстоятелства и на доказателства, представени пред Първоинстанционния съд, посочените оплаквания трябва да се отхвърлят като недопустими.

150 По отношение на останалото следва да се установи, че мотивите на Първоинстанционния съд се основават не само на принципа, че замърсителят плаща, но и на целта да се насърчи по-рационалното добиване и обработване на необработените инертни материали, за която е безспорно, че се отнася към целите, посочени в точка 31 от мотивите на спорното решение, поради което изобщо не е налице укоримо заместване на мотиви от страна на Първоинстанционния съд.

- 151 Поради всички тези съображения втората част от третото правно основание трябва да бъде уважена, доколкото се отнася до точка 112 от обжалваното съдебно решение, а в останалата си част — да бъде отхвърлена.

По третата част от третото правно основание, свързано с освобождаването от AGL на някои видове необработени инертни материали

— Доводи на страните

- 152 С третата част ВАА упреква Първоинстанционния съд, че приема за обоснована липсата на данъчно облагане на някои видове необработени инертни материали като шифера, шистата, клея, каолина, глината, каменните или лигнитните въглища.
- 153 Първоинстанционният съд заместил със собствените си мотиви изложените в спорното решение, като приел в точки 130, 131, 133 и 134 от обжалваното съдебно решение, че посоченото освобождаване целяло да насърчи използването на необработени инертни материали като заместващи продукти за необработените инертни материали, които се облагат с AGL. Според ВАА преследването на такава цел осуетявало „естеството и общата [екологична] структура“ на AGL.
- 154 Съображенията на Първоинстанционния съд произтичали от изопачаване на доказателствата, представени в хода на производството, и по-специално на писмото на Обединеното кралство от 19 февруари 2002 г., и нарушавали правото на защита на жалбоподателя в производството по обжалване, доколкото той не могъл да вземе отношение във връзка с това ново тълкуване на посочените доказателства.

- 155 Комисията отбелязва, че освобождаването на някои първични материали като шифера, шистата, клея, каолина, глината, каменните или лигнитните въглища е обосновано поради обстоятелството, че те обикновено не се използват като инертни материали и следователно не са част от сектора на инертните материали, както и Първоинстанционният съд приема в точки 128 и 129 от обжалваното съдебно решение.
- 156 Първоинстанционният съд също основателно приел в точки 130, 131, 133 и 134 от това съдебно решение, че Обединеното кралство било свободно да насърчава използването на остатъчния шифер и подобни материали като заместващи необработените инертни материали продукти. Накрая Първоинстанционният съд, като се позовал по-специално на писмото от Обединеното кралство от 19 февруари 2002 г., не допуснал грешка при прилагане на правото, когато в точка 133 от обжалваното съдебно решение обявил, че добиването на инертни материали представлява основен причинител на влошаването на околната среда, за който се отнася мярката.
- 157 Според Комисията общностните институции не са задължени да изследват значението на разглежданите екологични проблеми в сравнение с останалите проблеми от този порядък, които е възможно да съществуват в същата държава членка. При това положение да се установи какъв процент точно представлява добиването на инертни материали спрямо общата добивна дейност на минерални ресурси в Обединеното кралство било въпрос без значение за настоящото дело.

— Съображения на Съда

- 158 В точка 130 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд допуска като обосновка от гледна точка на преследваните екологични цели освобождаването на някои материали, и по-специално шистата и шифера с лошо качество, глината и отпадъците от каолин и клей, дори да се използват като инертни материали, доколкото съгласно фактическа констатация, извършена от

Първоинстанционния съд, „до момента те [са били] слабо използвани като инертни материали поради свързаните с тях високи разходи за транспорт“.

- 159 В същата точка от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд прави извод въз основа на това, че необлагането на тези материали с AGL позволява използването им като заместители на необработените инертни материали и по този начин може да допринесе за рационализацията на добиването и използването им.
- 160 Обратно на твърденията на ВАА, в тези рамки Първоинстанционният съд не е извършил заместване на мотиви, тъй като рационализацията на добиването и използването на необработени инертни материали, както се изтъква в точка 150 от настоящото решение, фигурира сред целите, изброени в спорното решение.
- 161 Доколкото да се насърчава използването на необработени материали, които до момента се използват слабо като инертни материали, както и Първоинстанционният съд изтъква това, без да допуска грешка при прилагане на правото, е в съответствие с целта да се рационализира използването на инертните материали, насърчаването на тяхното използване не осуетява и естеството и общата екологична структура на AGL.
- 162 Накрая, що се отнася до посочването в тази обстановка на изопачаването на доказателства, представени в хода на производството, и по-специално писмото на Обединеното кралство от 19 февруари 2002 г., такова изопачаване не личи от доказателствата по делото, поради което това оплакване, както и оплакването, изведено от нарушаването на правото на защита, не могат да се приемат.

163 Следователно третата част от третото правно основание трябва да се отхвърли в своята цялост.

По четвъртото правно основание, изведено от грешки при прилагане на правото във връзка с преценката на освобождаването на износа

164 ВАА изтъква, че като в точка 147 и сл. от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд постановява, че освобождаването от АGL на инертните материали, които се изнасят, е обосновано поради естеството на АGL на „косвен“ данък, той от една страна е нарушил членове 91 ЕО и 92 ЕО, както и задължението си за мотивиране, а от друга страна е позволил подобряването със задна дата на мотивите на спорното решение.

165 Най-напред следва да се разгледа втората част от това правно основание.

По втората част от четвъртото правно основание

— Доводи на страните

166 ВАА поддържа, че като възприема в точки 150 и 151 от обжалваното съдебно решение мотиви, основани на естеството на АGL на косвен данък, изтъкнати за първи път от Комисията и Обединеното кралство пред Първоинстанционния

съд, последният е позволил подобряване със задна дата на спорното решение, което не било разрешено от общностното право (вж. в този смисъл Решение от 24 октомври 1996 г. по дело Германия и др./Комисия, С-329/93, С-62/95 и С-63/95, Recueil, стр. I-5151, точки 47 и 48).

167 В действителност направеното от Комисията в точка 33 от мотивите на спорното решение обяснение, за да обоснове освобождаването от този данък на изнасяните инертни материали, било неотнормено предвид доводите, основаващи се на член 91 ЕО, застъпени от Комисията и правителството на Обединеното кралство пред Първоинстанционния съд, които той неправилно приел за свързани с мотивите от посочената точка 33.

168 Комисията и правителството на Обединеното кралство отвързват, че като се основава на естеството на AGL на косвен данък, Първоинстанционният съд не е позволил „подобряване със задна дата“ на спорното решение, а само по-подробно обяснение и доразвиване на посочените в точка 33 от мотивите на това решение основания.

169 В точка 150 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд допуснал, че мотивите, основани на естеството на AGL на косвен данък, трябва да се вземат предвид, доколкото били свързани с основанията, изложени от Комисията в точка 33 от мотивите на спорното решение.

170 Член 253 ЕО не изключвал основанията, изложени в решение на Комисията, впоследствие да бъдат обяснени по-подробно.

171 Освен това ставало ясно, че по настоящото дело правните норми, уреждащи съответната област, са член 91 ЕО и принципът на облагане в страната по местоназначение. Следователно посочената разпоредба явно била част от правния контекст на спорното решение.

— Съображения на Съда

172 Що се отнася до задължението на Комисията за мотивиране, следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика изискваните от член 253 ЕО мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и трябва по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която издава акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други лица, засегнати пряко и лично от акта, могат да имат от получаване на разяснения. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на изискванията на член 253 ЕО следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (вж. по-специално Решение по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, посочено по-горе, точка 63).

- 173 Що се отнася по-специално до решение на Комисията, в което се прави извод за отсъствие на държавна помощ, оспорвана от жалбоподателя, Комисията при всички положения е длъжна да представи на жалбоподателя по задоволителен начин причините, поради които фактическите и правните обстоятелства, изложени в жалбата, не са били достатъчни за доказване на наличието на държавна помощ (Решение по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, посочено по-горе, точка 64).
- 174 В случая се налага констатацията, че точка 33 от мотивите на спорното решение обосновава освобождаването на изнасяните инертни материали, поради обстоятелството че инертните материали могат да бъдат освобождавани в Обединеното кралство, ако се използват в освободени производствени процеси, като например производството на стъкло, пластмаси, хартия, изкуствени торове и пестициди.
- 175 Като се има предвид, че британските власти не могат да упражняват контрол над използването на инертните материали извън тяхната територия, освобождаването на износа се налага за правната сигурност на износителите на инертни материали и за да се избегне несправедливо третиране на износа на тези материали, които в противен случай биха могли да се ползват от освобождаване в рамките на Обединеното кралство.
- 176 Мотивите, изложени в точка 33 от мотивите на спорното решение в този смисъл се позовават на несправедливото третиране, което би се получило при липсата на освобождаване на изнасяните инертни материали, поради това че продаваните в Обединеното кралство инертни материали са освободени, при положение че се използват за определени цели, докато използваните в държавата на вноса за същите цели инертни материали биха се облагали с AGL поради липсата на средства за контрол от страна на британските власти над използването им извън територията на Обединеното кралство.

177 Такива мотиви изобщо не упоменават естеството на AGL като „косвен данък“ по смисъла на член 91 ЕО, за да обосноват освобождаването на изнасяните инертни материали, което почива на разграничение между, от една страна, продаваните в Обединеното кралство инертни материали, и от друга страна, изнасяните инертни материали.

178 При това положение, обратно на постановеното от Първоинстанционния съд в точка 150 от обжалваното съдебно решение, мотивите, основани на член 91 ЕО, не биха могли да се разглеждат като свързани с изложените в спорното решение, изведени от липсата на средства на британските власти относно използването на материали като инертни материали извън Обединеното кралство, а в действителност представляват различни мотиви, представени след приемането на това решение. Ето защо Първоинстанционният съд е нарушил член 253 ЕО, като ги е взел предвид като мотиви, изложени в спорното решение.

179 Следователно втората част от четвъртото правно основание трябва да бъде уважена.

По първата част от четвъртото правно основание

180 Предвид отговора по втората част от това правно основание, първата му част не е необходимо да се разглежда.

По петото правно основание, изведено от липсата на откриване на официалната процедура по разследване, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО

Доводи на страните

181 ВАА изтъква, че Първоинстанционният съд, като правилно напомня в точки 165—167 от обжалваното съдебно решение относимата съдебна практика, същевременно допуска грешка при прилагане на правото, като постановява в точки 171 и 172 от същото съдебно решение, че Комисията основателно решава да не открие процедурата, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО.

182 Всъщност според жалбоподателя в производството по обжалване тази институция не била в състояние „да се убеди“, че AGL не съставлява държавна помощ въз основа на няколко съображения, посветени на него в спорното решение. За това по-специално свидетелствало обстоятелството, че мотивите на обжалваното съдебно решение били далеч по-подробни и дълги, отколкото на това решение, както и обстоятелството, че мотивите на обжалваното съдебно решение се основавали на доводи, различни от изложените в спорното решение.

183 Комисията и правителството на Обединеното кралство отвързват, че обстоятелството, че обжалваното съдебно решение само по себе си е по-дълго от спорното решение, не можело да позволи да се направи извод, че тази институция е допуснала грешка при прилагане на правото, като е приела решението си за отказ да открие официалната процедура по разследване.

184 Правителството на Обединеното кралство добавя, че Първоинстанционният съд правилно е обобщил и приложил относимата съдебна практика и е направил извод, че единствените полезни доводи, на които се позовава ВАА в подкрепа на настоящото правно основание, свързани с твърдяната непоследователност при очертаване на приложното поле на AGL, съвпадали с изложените от ВАА в рамките на правното основание, изведено от нарушение на член 87, параграф 1 ЕО. В крайна сметка това правно основание само преповтаряло изложените пред Първоинстанционния съд доводи.

Съображения на Съда

185 Както се изтъква в точка 113 от настоящото решение, провеждането на процедурата по член 88, параграф 2 ЕО става необходимо, когато Комисията има сериозни затруднения да прецени дали една помощ е съвместима с общия пазар.

186 Следователно Комисията може да се придържа само към предварителната фаза, посочена в член 88, параграф 3 ЕО, за да вземе положително решение във връзка с държавна мярка, единствено ако може да се убеди в резултат от първоначално разглеждане, че тази мярка или не съставлява „помощ“ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, или, ако бъде квалифицирана като „помощ“, че е съвместима с Договора.

187 За сметка на това ако първоначалното разглеждане е убедило Комисията в обратното или дори не е позволило да се преодолеят всички трудности във връзка с преценката на съвместимостта на разглежданата мярка, Комисията има задължението да се снабди с всички необходими становища и да открие за целта процедурата, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО.

188 Както обаче и Комисията, и правителството на Обединеното кралство основателно изтъкват, твърдението на ВАА, че мотивите на обжалваното съдебно решение се различават от тези на спорното решение, тъй като са по-подробни и по-дълги от мотивите на последното, не може само по себе си да установи, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е заключил в точка 172 от обжалваното съдебно решение, че Комисията не е надхвърлила границите на своето право на преценка, като е приела, че в светлината на член 87, параграф 1 ЕО контролът както над очертаването на материалното приложно поле на AGL, така и над освобождаването на износа изобщо не представлява сериозна трудност, която да ѝ налага задължението да открие официалната процедура по разследване, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО.

189 Тъй като ВАА не е уточнило конкретните сериозни трудности при преценката, които Комисията срещнала, петото правно основание трябва да се отхвърли.

По шестото правно основание, изведено от непълнота на мотивите на спорното решение

Доводи на страните

190 В подкрепа на това правно основание ВАА изтъква, че разликата в развитите от Първоинстанционния съд доводи от съдържащите се в спорното решение е достатъчна, за да се установи, че Първоинстанционният съд не е могъл в точка 146 от обжалваното съдебно решение да заключи, че това решение е мотивирано в достатъчна степен от гледна точка на изискванията на член 253 ЕО.

191 От една страна, Комисията изтъква, че ВАА изобщо не посочва конкретен довод в подкрепа на това правно основание, и поддържа, от друга страна, че спорното решение е мотивирано в достатъчна степен. Според правителството на Обединеното кралство ВАА се ограничава да изтъкне, че Първоинстанционният съд е анализирал изложените от страните по спора доводи по-задълбочено, отколкото спорното решение, и че по тази причина това правно основание трябва да се отхвърли.

Съображения на Съда

192 Наистина, както се напомня в точка 173 от настоящото решение, що се отнася по-специално до решение на Комисията, в което се прави извод за отсъствие на държавна помощ, оспорвана от жалбоподател, Комисията при всички положения е длъжна да представи на жалбоподателя по задоволителен начин причините, поради които фактическите и правните обстоятелства, изложени в жалбата, не са били достатъчни за доказване на наличието на държавна помощ.

193 Доводите на жалбоподателя в производството по обжалване обаче, че Първоинстанционният съд е развил мотиви, различни от възприетите от Комисията, които са по-пълни от тези на посочената институция, не могат да установят, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е заключил, че спорното решение е мотивирано в достатъчна степен от гледна точка на изложените в него мотиви.

194 При тези обстоятелства шестото правно основание също трябва да се отхвърли.

- 195 От всички изложени по-горе съображения следва, че предвид установените различни грешки при прилагане на правото, обжалваното съдебно решение следва да се отмени.

По връщането на делото за ново разглеждане от Първоинстанционния съд

- 196 В съответствие с член 61, първа алинея от Статута на Съда, в случай на отмяна на решение на Първоинстанционния съд Съдът може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това, или да върне делото на Първоинстанционния съд за постановяване на решение.
- 197 В случая, предвид установените грешки при прилагане на правото съответно в точки 86—92 и 110—115 от настоящото решение, делото следва да се върне за ново разглеждане от Първоинстанционния съд.
- 198 Тъй като делото се връща за ново разглеждане от Първоинстанционния съд, Съдът следва да не се произнася по свързаните с настоящото производство по обжалване съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

- 1) **Отменя Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 13 септември 2006 г. по дело British Aggregates Association/Комисия (T-210/02).**
- 2) **Връща делото за ново разглеждане от Първоинстанционния съд на Европейските общности.**
- 3) **Не се произнася по съдебните разноски.**

Подписи